

Listopad 1/2010

Ročník: 19

Cena: 10 Kč

GAG-BEN

ČASOPIS, KTERÝ INSPIRUJE, POBAVÍ, INFORMUJE

3x LONDÝN

Voices for a better world

KRESBY ŠTĚPÁNA MAREŠE

Rozhovor na dálku se známým kreslířem

FILMOVÝ MARATON

Jaké to je strávit noc v kině

Obsah

Z obsahu.....	1
Složení redakce.....	1

Úvod

Slovo šéfredaktora.....	2
Ředitelské okénko.....	2

Kultura

Filmový maraton.....	4
Pokusy o recenze.....	5
Rozhovor na dálku.....	6

Život kolem nás

3x Londýn.....	7
Kdybych se byl stal historikem.....	10
Neztrácej čas ztrácením času.....	16
Bez přátelství se nedá žít.....	21

Příroda

Moje koťátka.....	23
Globální oteplování.....	24

Sport

Ze sportovních utkání.....	25
Baví vás také fotbal?.....	26

Hobby

PC rádce.....	27
Babičko, přišel ti balík.....	28

Zábava

Anděl.....	29
Soutěž.....	30

Vedení školy a redakce časopisu děkují za pomoc při odvozu sběru papíru.
Výtěžek bude využit na pomoc indickému chlapci.

Děkujeme společnosti
MANN+HUMMEL(CZ),
novému sponzoru
našeho časopisu
GAG - BEN!

Díky tomuto sponzorství může být obálka časopisu barevná.

Redakce časopisu GAG-BEN
děkuje vedení školy za uvolnění a vybavení
místnosti pro redakční činnost.

GAG-BEN

Vydává: ZŠ Třebíč, Benešova 585, 674 01 Třebíč

www.zsbenesova.cz/gagben

Šéfredaktor: Michaela Doležalová

Zástupce šéfredaktora: Kathrin Decknerová

Redaktoři: Lukáš Abrahám, Michaela Cahová, Sheila Freyová, Barbora Havlenová, Petr Glaser, Dominik Jeřábek, Karolína Křečková, Eva Kujalová, Renata Lysáková, Jitka Nováková, Terezie Plucarová, Petr Řezáč, Jana Slámová, Nikola Švecová

Koordinuje: Eva Pokorná

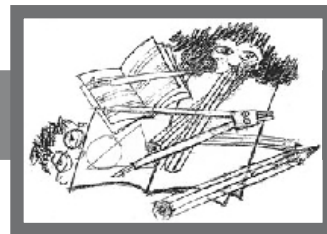
Tisk: Akcent, spol. s r. o.

Sponzor časopisu: společnost MANN+HUMMEL(CZ)

Výtěžek z prodeje časopisu je vždy použit na vydání dalšího čísla.

Na titulní straně: Snímek z divadelního představení v Royal Albert Hall
Foto: Ivana Janíková

Na zadní straně: Obrázek kreslíře Štěpána Mareše

Slovo šéfredaktora

Milí čtenáři, máme tu další školní rok a s ním nejen plno nových povinností, ale také první číslo časopisu GAG-BEN!

Co se změnilo? Odešli nám „deváťáci“, nastoupili noví prvňáčci a všichni jsme zase o rok starší. I časopis prošel změnou, začal vycházet s barevnou obálkou, odešla nám naše milovaná šéfredaktorka Kristýna a přibýlo plno mladých a nadaných redaktorů. Jak už jsem se zminila, Kristýna dnes studuje na střední škole, a proto bylo potřeba, aby někdo převzal její místo. Tu šanci jsem dostala já a jsem opravdu moc ráda. Doufám, že tenhle časopis nezklamu a budu mu dobrou šéfredaktorkou.

A co se vlastně událo za ty první dva měsíce nového školního roku? Škola hostila kamarády z Dánska a VIII. B navštívila Německo. Určitě si tedy přečtete, jak návštěva Dánů probíhala i o zahraniční cestě k našim západním sousedům. Jistě vás zaujmou i další články, které

čekají jen na vás. Některými texty si připomeneme ještě poslední úspěšné akce loňského školního roku a podíváme se, kam zavítali naši redaktori o prázdninách. Příjemně vás překvapí úvod k novému komiksu Jany Slámové. Známe osobnosti na sebe v rozhovorech prozradí, co je zajímavé nebo čím se zabývali v mládí. Ani sportovní fanoušci nepřijdou o své stránky a dozvědí se, jakých výkonů na podzim dosáhli jejich spolužáci a kde nás reprezentovali.

Začínají se rozjíždět naše nové webové stránky. Budeme také velice rádi, pokud se stanete pravidelnými a aktivními návštěvníky našich webových stránek:

www.zsbenesova.cz/gagben

Staňte se našimi čtenáři, kritiky i dopisovateli!

Přeji všem pěknou zábavu při čtení tohoto čísla.

Michaela Doležalová

Ředitelské okénko

Nechce se mi ani věřit, že už uběhly dva měsíce nového školního roku 2010/2011. Byly to dny naplněné mnoha aktivitami, projekty a soutěžemi, ale zároveň i získáváním nových poznatků a dovedností.

Naši prvňáčci už znají určitě mnoho písmen, mají nové kamarády a jistě milují své nové paní učitelky. Na začátku září proběhly prožitkové třídní pobyty žáků 6. tříd na Jurenkově osadě. Podle ohlasu byly velice úspěšné. Žáci psali o tom, že poprvé spali ve stanu, jeli na kánoji, překonali strach z výšek, naučili se vařit

guláš, poznali lépe své spolužáky a kamarády. Ve stejnou dobu probíhal i pobyt dánských žáků z Rosenvangskolen Aarhus v Třebíči. Spolu s našimi žáky z 9. C prožili nádherný týden ve společných hrách, ekologických a kulturních aktivitách a především se procvičili v tolik potřebné angličtině.

Klára Matoušková, Nikola Vlachová, Šarka Janíková z 9. C a Anna Pohořelická ze 7. B se spolu s paní učitelkou Ivanou Janíkovou zúčastnily desetidenního pobytu na světovém workshopu v Londýně, na kterém se setkala sto třicet dětí z dvaceti osmi zemí celého světa. Na závěr všichni vystoupili s tisícovkou londýnských členů Theatretrain ve světové hudební síni Albert Hall před pěti tisíci diváky.

Proběhly miniatletické olympiády pro děti z mateřských škol, první společné projekty našich tříd a oddělení mateřských škol, ve kterých rozvíjíte sociální kompetence. Zahájil i 15. ročník Filmového klubu žáků 8. a 9. ročníků. Velice zajímavá byla beseda s Jiřím Černým o divadlech malých forem. Žáci 8. B se zúčastnili výměnného pobytu v německém Großbottwaru. Žáci 9. tříd absolvovali besedy na Úřadu práce a navštívili besedu Didakta a zahájili tak výběr budoucí střední školy. Při podzimním sběru starého papíru jste nasbírali 9 tun, odevzdali jste myslivcům i velké množství kaštanů na přikrmování lesní zvěře.

Na závěr tohoto období probíhá nádherný projekt Krokus, který má připomenout tragické období holocaustu. Během projektu žáci besedovali s paní Doris Grozdanovičovou,

pamětníci holocaustu. Na závěr byly vysazeny žluté krokusy v átriu školy.

Do dalšího předvánočního období vám přeji všem především pohodu, dobrou náladu, zdraví a množství krásných a zajímavých projektů, akcí a zážitků.

Váš ředitel Jaroslav Dejl

Z dopisu Raviraje

Moje milé děti ze Základní školy Třebíč. Ahoj! Jak se všichni máte? Zase znovu jsem Váš vděčný Raviraj. Jsem šťastný, že Vám mohu napsat tento dopis. Moje rodina, rodiče, sestry, Ravikala, Rakshith a já jsme v pořádku a zdraví. Doufám, že vy všichni také. Všichni Vám vyjadřujeme lásku a pozdravy. Často na Vás všechny myslíme.

Jsem šťastný, že Vás mohu informovat o tom, že jsem postoupil do druhého ročníku pre-university. Vedl jsem si dobře u zkoušky a zajistil jsem si dobré známky. Dobrým výsledkem jsem udělal radost svým rodičům. Do nadcházející zkoušky budu pilně studovat a zkusím zase dostat dobré známky. Po zkoušce jsem měl dva měsíce letních prázdnin.

Moc Vám děkuji za to, že mi pomáháte v mém studiu tím, že mi poskytujete požadované věci na mé vzdělání. Navždy si budu pamatovat Vaši velkou pomoc, kterou mi poskytujete v mém životě. Moji rodiče Vám také děkují.

Váš vděčný dítě Raviraj

Velcí i malí ukázali, co umějí

Školní akademie se podle mne velice vydařila. I přesto, že jsem ji viděla až později na DVD, tak mě krásně okouzila.

Akademii zahájilo nejmladší oddělení TS BENE, malé „Obláčky“ a poté následoval křest knihy Pohádky pro hodné prvňáčky, které pro své malé kamarády napsali a ilustrovali žáci 5. A. Celá akademie byla tak trochu v duchu cizích jazyků, většina vystoupení byla v angličtině, němčině nebo v ruštině. Co se týče hudby, nádherně zazpívali tři zpěvačky ze Studia POP-HUDBY a ani sbor nezahálel a potěšil několika krásnými písničkami. Žáci 6.C si připravili pěvecko-taneční vystoupení s názvem „Zachraňte svět“. Na předposlední vystoupení se sál změnil v tělocvičnu a gymnastky ukázaly, co umějí. Na závěr zatancovalo nejstarší oddělení TS BENE „Půlnoční housle“.

Škoda, že při dopoledním vystoupení pro žáky školy někteří žáci nedokážou náležitě ocenit výkony svých spolužáků. Mně se akademie velice líbila a doufám, že i příští rok bude opět tak krásná.

Autor: Michaela Doležalová, VII. C

Připravovala jsem se na zpěv na akademii

Tuto píseň jsem už zpívala dvakrát a hrozně moc jsem ji zpackala, a tak jsem si řekla, že to budu pilovat, pilovat a pilovat... Doufala jsem, že mi to k něčemu bude..Jednou nám řekla paní učitelka Šelepová, že budeme trénovat na akademii číslo, kde budu zpívat Heal the world. Kdybych napsala, že jsem to trénovala každý den, tak bych asi lhala, ale snažila jsem se aspoň trochu. Prvně jsem se naučila postupně slova...Pak jsem zkoušela nejvyšší tóny a už to bylo...:) No teď jenom dodat: „Doufám, že se vám to líbilo..Jestli ne, tak se vám omlouvám, ale myslím, že to tak hrozný nebylo..:) Jestli si tu moji píseň chcete zazpívat, tak tady máte slova celé písně (já jsem totiž zpívala jen 2 sloky).

There's A Place In.
Your Heart
And I Know That It Is Love
And This Place Could
Be Much
Brighter Than Tomorrow
And If You Really Try
You'll Find There's No Need

To Cry
In This Place You'll Feel
There's No Hurt Or Sorrow

There Are Ways
To Get There
If You Care Enough
For The Living
Make A Little Space
Make A Better Place...

Heal The World
Make It A Better Place
For You And For Me
And The Entire Human Race
There Are People Dying
If You Care Enough
For The Living
Make A Better Place
For You And For Me

If You Want To Know Why
There's A Love That
Cannot Lie
Love Is Strong
It Only Cares For
Joyful Giving
If We Try
We Shall See
In This Bliss
We Cannot Feel
Fear Or Dread
We Stop Existing And
Start Living

Then It Feels That Always
Love's Enough For
Us Growing
So Make A Better World
Make A Better World...

Heal The World
Make It A Better Place
For You And For Me
And The Entire Human Race
There Are People Dying
If You Care Enough
For The Living
Make A Better Place
For You And For Me

And The Dream We Were
Conceived In
Will Reveal A Joyful Face
And The World We
Once Believed In
Will Shine Again In Grace
Then Why Do We Keep

Strangling Life
Wound This Earth
Crucify Its Soul
Though It's Plain To See
This World Is Heavenly
Be God's Glow

We Could Fly So High
Let Our Spirits Never Die
In My Heart
I Feel You Are All
My Brothers
Create A World With
No Fear
Together We'll Cry
Happy Tears
See The Nations Turn
Their Swords
Into Plowshares

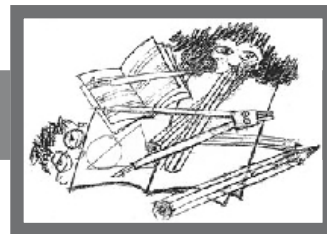
We Could Really Get There
If You Cared Enough
For The Living
Make A Little Space
To Make A Better Place...

Heal The World
Make It A Better Place
For You And For Me
And The Entire Human Race
There Are People Dying
If You Care Enough
For The Living
Make A Better Place
For You And For Me

Heal The World
Make It A Better Place
For You And For Me
And The Entire Human Race
There Are People Dying
If You Care Enough
For The Living
Make A Better Place
For You And For Me

Heal The World
Make It A Better Place
For You And For Me
And The Entire Human Race
There Are People Dying
If You Care Enough
For The Living
Make A Better Place
For You And For Me

There Are People Dying
If You Care Enough

For The Living
Make A Better Place
For You And For Me

There Are People Dying
If You Care Enough
For The Living
Make A Better Place
For You And For Me

You And For Me
You And For Me
You And For Me
You And For Me
You And For Me
You And For Me(Make a better place)
You And For Me
You And For Me(Heal the world we live in)
You And For Me
You And For Me(Save it for our children)...

Autor: Renata Lysáková, VII. C

Proč do Pelhřimova?

Dne 4. června 2010 se všechny tři oddíly TS BENE (jehož součástí jsem i já) společně s doprovodem našich trenérek a paní učitelkou Márií Kopeckou vydaly směr Pelhřimov.

Proč právě tam? V Pelhřimově se konala taneční přehlídka. Jeli jsme asi tak hodinku autobusem a když jsme dorazili, zapsali nás a my dostali šatnu, která šatnu moc nepřipomínala. Jelikož jsme měli čas, tak nás zajímalo, jak tancují ostatní. Po zkoušce všech tanců konečně začala přehlídka. Porota se skládala ze sedmi lidí, přičemž každý hodnotil něco jiného.

Nejmladší „Obláčky“ šli asi desátí a my ostatní jsme jim drželi palce. Poté následovalo mnoho dalších, než přišel na řadu prostřední oddíl „Nespoutaná“. My nejstarší „Púnoční housle“ jsme šli pár minut po nich. Abych pravdu řekla, měla jsem trému, abych něco „nezvorala“. Naštěstí jsme udělali jen pár nepatrných chybiček, ale i tak to nestačilo k tomu, abychom dostali nějaké ocenění, avšak jeden tanec si ocenění odnesl. Při vyhlášení jsme byli napnuti a malé „Obláčky“ dostali ocenění za synchronizaci pohybu. Jako výhru dostali meloun a hodně propisek, takže i ostatní něco dostali. Cestou zpět jsme výhru oslavili v McDonald's.

Autor: Michaela Doležalová, VII. C

Moderovala jsem koncert kamarádky

Lucie Deabisová byla úspěšnou zpěvačkou naší školy, bohužel už je na střední, ale velice stylově se s touto školou rozloučila. Paní učitelka Fišerová ji umožnila mít vlastní koncert v Divadelku pod schody. Lucka mi nabídla, abych celé vystoupení moderovala. Musím říct, že jsem byla velice nervózní, věděla jsem, že na mě kamarádka spoléhá a snažila jsem se jí nezklamat.

Týden před koncertem jsme si s Luckou sedly a napsaly společně moderátorské slovo, které mělo celým koncertem diváky provázet. V den D jsem si svůj projev zkusila asi dvacetkrát. Koncert začínal v pět hodina a pravda je, že Lucka měla mnoho fanoušků, kteří ji přišli podpořit. Zpívala mnoho českých i anglických písní, celkově zazpívala dvanáct písniček, z čehož jedna byla s hostem - Míšou Pavlečkovou. Pro hosty bylo připravené i příjemné překvapení. Paní učitelka Smejkalová se nechala přemluvit a zazpívala píseň Nákladák. Během koncertu se ze mě začala nervozita vytrácet a já pomalu začínala být klidná. Lucinka sklídila na konci koncertu veliký potlesk a dostala několik kyticek, které si za svůj výkon rozhodně zasloužila. Pak Lucka poděkovala všem, kteří jí pomohli koncert zorganizovat a samozřejmě nezapomněla ani na diváky. Myslím, že její koncert byl pro každého skvělým zážitkem, paní učitelka Fišerová dokonce řekla, že jí Lucčina akce připadala jako jedna z nejlepších pěveckých koncertů, které na naší škole v podání žáků byly.

Rozhodně buďte pozorní a dívejte se na nástěnky v každém patře naší školy, pokud se totiž nějaký další zpěvák rozhodne uspořádat koncert, tak se ihned vyvěsí plakáty. Jsem moc ráda, že jsem Lucčin koncert mohla moderovat, alespoň jsem si na vlastní kůži vyzkoušela, jak těžkou práci mají moderátoři.

Autor: Kristýna Bušová

Filmový maraton

Patříte mezi ty, kteří mohou říci: „Strávil jsem noc v kině!“? Já už ano. Tak jako mnoho lidí i já jsem fanynkou filmů Twilight ságy, a tak jsem si nemohla nechat ujít příležitost vidět je všechny za sebou.

Je poslední sobota o letošních prázdninách, půl desáté večer a já stojím u dveří, s taškou plnou jídla a pití, připravená odcházet. Jsem neskutečně natěšená a už se nemohu dočkat,

až budu sedět v kině.

Film začíná a já mám radost jako malé dítě, ani pořádně nevím z čeho. Řekla bych, že z pocitu, že je deset hodin večer a já strávím na tomto místě šest hodin u mých nejoblíbenějších filmů. První už jsem viděla, ale nijak to neovlivňuje mé soustředění, a proto mi chvíli trvá, než si uvědomím, že taťka na mě mluví a chce, abych mu podala jablko. Nechápu, že myslí na něco jiného než na příběh na plátně! No, asi každý není tak posedlý jako já...

Je přestávka a my se jdeme pozdravit se sestřenkou a jejími kamarády. Ti naštěstí sdílejí stejné nadšení jako já. Nemůžeme se dočkat, až uvidíme další díl, pro všechny to bude premiéra, a proto se vracíme na svá místa. Já nemám problém udržet otevřené oči, ale taťka se raději posilňuje kyselými rybičkami. Po neskutečně dlouhých deseti minutách začíná druhý díl a já mám po chvíli mokré celý obličej, ani nevím, jak se mi to povedlo. A jako naschvál, kapesníčky jsou k nenalezení... Stejně jako poprvé, za chvíli nevnímám nic jiného než plátno. A tak když se najednou rozsvítí, připadá mi neuvěřitelné, že mám za sebou další dvě hodiny.

Jsou dvě ráno a já mám oči rudé jako angorák. Opět debatujeme se sestřenkou a čekáme na poslední film této noci. Trochu na mě přichází smutek, že už se blíží konec tohoto maratonu, ale nedočkavost ho převládá. Konečně opět sedíme na svých místech a světla se zhasínají. Znovu ve mně vše ta zvláštní radost, tentokrát opravdu nevím proč. Kapesníčky mám pro jistotu připravené na klíně, ale tentokrát už je nebudu potřebovat, alespoň ne na slzy. Můj doprovod už je zřejmě vyčerpaný, protože právě likviduje další mini balíček kyselých bombónů. Hlavně, že před odchodem měl každý starost o to, jestli třeba neusnu! Nicméně se začínají objevovat titulky a my se zvedáme k odchodu. Nechce se mi věřit, že je asi půl páté ráno, filmy už jsou minulost a já ležím ve své posteli a na spánek nemám ani pomyslení. Vstřebávám všechny svoje pocity a v duchu si přehrávám nejhezčí pasáže ze všech filmů.

Byl to skvělý zážitek a myslím, že příští rok si ho zopakují.

Autor: Kathrin Decknerová, VIII. B

Sledujte naše stránky!

V každém čísle objevíte to,
co hledáte!

Pokusy o recenze

Ilustrační foto k filmu *Protektor*

www.google.cz

Protektor

Film se odehrává v letech 1938 - 1942 a začíná záběrem na hereckou scénu židovské herečky Hany. Její kariéra je teprve v plenkách, ale všichni tuší, že z ní bude uznávaná herecká hvězda. Mezitím ji láká její židovský spoluherec, aby spolu odjeli do zahraničí, kde si může nově vybudovat dlouholetou kariéru. Ona odmítne a odchází se slovy: „Emila nepustím, všechno to, co se říká, je blbost.“

Za pár dní se zjistí, že všechno špatné se vyplní. Jako Židovka ztrácí práci. Má více zakázáno, než povoleno. Emil dostane lepší práci, ale svým způsobem zanedbává svou ženu, která potom tropí čím dál více hloupostí. Později Emil podvede svoji ženu, zaspí a do práce jede prvním kolem, které uvidí. Shodou okolností to bylo úplně stejné kolo, jaké měl atentátník. Tím se situace manželů zhoršuje, následují neustálé domovní prohlídky. Později následuje osobní rozhodnutí odejít do trans-
portu.

Naše názory:

Film sám o sobě byl skvěle natočený. Hudba byla z dnešní doby, ale zcela zapadala do tehdejší doby. Herecké výkony byly úctyhodně zahrané. Dávaly pocit, že herci dobu zažili. Film se nám velice líbil, jak jeho děj, tak jeho herecké obsazení.

Film byl velmi dobře zpracován. Díky skvělému výkonu herců jsme se všichni vžili do těžké doby 2. světové války. Film na nás velmi zapůsobil, a také nám přiblížil, jak se asi cítili Židé v tomto krutém režimu. Hudba byla velmi výstižná. Nahrála ji skupina MIDI LIDI, která dodávala filmu atmosféru. Po zhlédnutí filmu jsme se všichni shodli, že bychom v této době rozhodně žít nechtěli. Doufáme, že už nikdy v českých budoucích letech taková doba nenastane.

Film, na který jsme byli řádně připraveni z hodin dějepisu, se nám velice líbil, nejen díky vhodně vybranému prostředí, ale i díky vkusně vybrané hudbě skupiny MIDI LIDI. Herecké výkony hlavních postav byly velice obстойné. Celkově bychom film hodnotili velice kladně (8 z 10 bodů) a doporučili ho tak, aby jej zhlédl každý a poučil se tak o naši historii novodobých dějin.

Autor: žáci IX. C

Hrdinové z Daranu

Jedenáctiletý chlapec jménem Jimmy pochází z Evropy. Protože jeho maminka dostala zajímavou práci v Africe, přestěhují se tedy do Afriky. Jimmy jednoho dne čekal marně po škole na mámu, rozhodl se tedy proto, že půjde domů sám a ztratil se. Na městském tržišti se seznámil s chudou domorodou dívkou Cha-

ritou a sněhově bílou mluvící žirafou Seraf. Tajemná žirafa Seraf je vlastně strážkyně Afriky, která má za úkol zajistit celé Africe klid a mír. Pokud se tak neděje, jedinou záchranou a možností jak situaci napravit, je pomoc dítěte s čistou duší.

Seraf si vybrala právě Jimmyho, daruje mu kouzelný talisman a vyličí příběh o dvou náhle znepřátelených domorodých kmenech Bombatů a Saladirů, kteří mezi sebou válčí o půdu. Podle žirafy se před touto kmenovou válkou nedá tak snadno uniknout. Jimmy tak společně s Charitou nastoupí dobrodružnou a kouzelnou cestu africkou džunglí, při níž musí překonat mnoho překážek. Oba čeká náročný a nebezpečný úkol, musí se vypravit do vnitrozemí k bájnemu místu Pareo Rock. Naštěstí s sebou mají pomoc, a to nejen v podobě Seraf, ale také drahocenného medailonu. Nemalou zásluhu na vítězství mají i jeho noví kamarádi, kromě domorodé dívky Charity i domorodý chlapec Nelson. Oba pocházejí právě z rozhádaných kmenů.

Na cestě za vítězstvím zjišťují, že svého cíle mohou dosáhnout jedině tehdy, když budou skutečně věřit sami sobě a nenechají si zkřížit cestu. Nakonec, jak to v hezkých příbězích bývá, vše dopadlo dobře a šťastně...

Moje pocity:

1. dobrodružný a napínavý příběh
2. miluji mýty, legendy a záhady – film v tomto splnil mé očekávání
3. velice se mi líbily záběry nádherné africké krajiny a divoké přírody
4. velice se mi líbila postava domorodé dívky Charity, byla mi moc sympatická
5. líbily se mi i akční prvky, např. jak Jimmy zvládl řídit helikoptéru
6. líbila se mi i hudba k filmu

Můj názor:

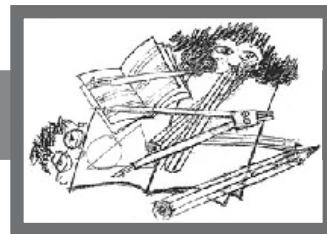
Film se mi opravdu líbil, byl dobrodružný, zajímavý a natočen v opravdu krásném světě jako je Afrika. Kdybych měla možnost zhlédnout tento film ještě jednou, neváhala bych.

Autor: Sheila Freyová, VI. A,
Michaela Doležalová, VII. C

Ilustrační foto k filmu

www.google.cz

Rozhovor na dálku

Na začátku letošního školního roku nastoupila na naši školu paní Helena Marešová. Redaktoři časopisu GAG-BEN využili její přítomnosti a požádali ji o zprostředkování rozhovoru s jejím synem, známým kreslířem Štěpánem Marešem. Nejenom že nám ochotně odpověděl na naše všetečné otázky, ale poslal nám i obrázky zvidavých koček.

Zajímali jste se o kreslení již v dětství? Samozřejmě zajímal. Měl jsem rád kreslené seriály, kterých v té době nevycházelo mnoho, ale byly například v časopise Čtyřlístek, ABC a teď už nevycházejícím Ohníčku. Rád jsem také kreslil. A to denně. Používal jsem hlavně pastelky a fixy.

„Čmáral“ jste si ve škole do sešitů? Čmáral jsem téměř po všem, a tak to občas odnesl i školní sešit. Některé dokonce vypadaly jak omalovánky. Teď by možná měly cenu. Jaká byla ve vašem dětství nejoblíbenější komiksová postava?

Asterix. Z našich potom Mišpulín a Fifinka, tedy opět už zmiňovaný Čtyřlístek a také tehdy bohužel zakázané Rychlé šípy.

Přispíváte pravidelně do nějakého časopisu? Pravidelně především do týdeníku Reflex. Tam vychází komiks Zelený Raoul, neboli pohled na dění v České republice očima ufona. Někdy kreslím také do deníku MF Dnes. Mé kresby někdy najdete i na internetových stránkách Frekvence 1 a mám i své stránky – stepan-mares.cz

Kdybyste se nevěnoval kreslení, co by vás lákalo za práci?

Jako dítě jsem chtěl být astronautem, později hercem, pak zpěvákem, ale kdybych se nevěnoval kreslení, snad by zvítězila láska k filmu a našel bych uplatnění u tohoto řemesla.

Usměvavý Štěpán Mareš

Foto: www.super.cz

Máte nějaký životní cíl? Jaký?

Mám jich hodně, a to jak v osobním, tak i pracovním životě. Hlavní je být šťastný, mít kolem sebe lidi, kteří mě mají rádi, a baví mě okolí svou prací.

Co děláte ve svém volném čase?

V čem? To slovo neznám? A když už, mám rád cestování, a to jak do zahraničí, tak především po Česku. Líbí se mi Valašsko, jsou tam velmi pohostinní a veselí lidé, také jsem si oblíbil jižní Moravu, ale na svou rodnou Vysočinu nedám dopustit.

Co říkáte na nynější politickou situaci a co říkáte na nové reformy?

Jsem rád, že se v politice začali objevovat lidé, kteří do ní vracení slušnost a pracovitost. Myslí, že se u nás nežije zas tak špatně, ale asi si to často ani neuvědomujeme. Co říkám na nové reformy? Jsou potřeba, musíme splatit dluhy, které Česká republika má, a bez reformy se to neobejde.

Věnujete se aktivněji nějakému sportu?

Dřív jsem hrál tenis a pingpong, teď mám bohužel kvůli práci času stále méně a trpí tím i mé sportování. V létě si ale rád zaplavu a už se těším, až vyzkouším svou novou badmintonovou raketu.

Cítíte se na svůj věk starý/mladý?

Cítím se být tak akorát. Ve srovnání se svými vrstevníky jsem se dřív cítil starší. Musel jsem se rychle vypracovat a neměl jsem příliš času na zábavu nebo studentský život. Teď to vnímám jako výhodu.

Kam chodíte za inspirací?

Do vany a občas mi poradí i naše dvě kočky. Při kreslení mi leží na stole a jejich předení je velmi uklidňující.

Chtěli byste něco vzkázat příštím generacím? Poučte se z historie, ať chyby, které jsme dělali i my, nemusíte opakovat.

Autor: Michaela Cahová, IX. C

Co jsme si přečetli na webových stránkách Štěpána Mareše:

Něco málo o kočkách...

Dnes dodělávám honem rychle vše, co jsem včera nestihl. A na čistý papír si mi v nestřežené chvíli najednou lehne kočka...

Kočky mám dvě, jsou to „obyčejní“ mourci z Moravy, od přátel, ale jsou to mazané potvůrky! Jejich neblahý zvyk zalehnout mi papír, na němž by měly bleskově vznikat slíbené kresby, občas dost zdržuje. Nemám totiž ve zvyku je brutálně zahnat, radši počkám, až odejdou samy... Dnes musím dodělat Zeleného Raula a k večeru se chystám, jako už tradičně, na Vysočinu, do rodné obce Okříšky. Snad to stihnou, když ne, pojedou v sobotu.

Redakce časopisu GAG-BEN mockrát děkuje paní Marešové za zprostředkování rozhovoru a panu Marešovi díky za milé obrázky a zajímavé odpovědi.

3x LONDÝN

Zpráva z Londýna, září 2010

Londýn je hlavním městem Velké Británie. Co o něm víme: Leží na řece Temži. Žije v něm královna Alžběta II. Má 7,7 milionu obyvatel. (To je skoro tolik, kolik má celá Česká republika.) Londýnem prochází nultý poledník, podle kterého si posouváme hodinky, když cestujeme v čase. Pro mě nejkrásnější most na světě Tower Bridge a Velký Ben neboli Big Ben, velkánské a nádherné parky, dvouposchodové autobusy a červené telefonní budky.

Úsměv, prosím!

Foto: Šárka Janíková

Někteří z vás jste ho již navštívili. A letos v druhé polovině září se vydaly do Londýna i čtyři vaše spolužačky z 9. C a 7. B: Nikola Vlachová, Klára Matoušková, Šárka Janíková a Anička Pohořelická. Nevěděly přesně, co je čeká, těšily se moc, ale šly celkem do neznáma.

Během deseti dní v Londýně zažily moc věcí. Pracovaly v pěti skupinách pod vedením profesionálních divadelních režisérů. Ti s nimi

připravovali divadelní představení, jež se odehrálo 26. září v londýnském divadle, které se jmenuje Royal Albert Hall.

Jednotlivé skupiny se skládaly z dětí z dvaceti osmi zemí z celého světa. Byly tam děti z Austrálie, Spojených států, Izraele, z Nepálu, Brazílie, Německa, několika evropských zemí, Bangladéše, celkem 28 zemí ze všech částí zeměkoule. Hádanka pro zkušené zeměpisce: Byli tam i zástupci země, která se jmenuje Antigua – Barbuda. A schválně, kdo ví, kde to je? Já jsem to nevěděla. Je to ostrov v Karibském moři, u jižního pobřeží Severní Ameriky.

Každý den dopoledne a odpoledne připravovaly děti pod vedením anglických lektorů určitou část představení. Večerní program byl velmi zajímavý a různorodý. Jednotlivé země představovaly svoji kulturu, různé zvyky a národní kroje, jeden večer byl na programu mezinárodní trh, kde si všichni připravili svůj národní stánek a navzájem si vyměňovali různé dárky a nebo taky dobroty, které jsou typické pro každou zemi. Třeba švýcarská skupina nabízela vynikající čokoládu, sýr, naše výprava měla na ochutnání lázeňské oplatky, zástupce skupiny z Bangladéše nám k tomu hrál na zajímavý hudební nástroj, který měl zvuk jako cinkající zvonkohra a vypadal jako velká loď bez plachet.

Při představování jednotlivých států jsme viděly moc zajímavých tanečních vystoupení v národních krojích a kostýmech, například děti z Brazílie si přivezly kostýmy, které můžete znát z televize, pokud jste někdy viděli tancovat tanečnice na karnevalu v ulicích brazilských měst. Skupina z Bangladéše předvedla tanec v kostýmu, který měl celou jednu část vyrobenou z pavích per.

Během toho týdne jsme se všichni moc spřátelili a na závěrečném představení to bylo vidět. Děti ze světa byly součástí představení, ve kterém účinkovalo i 1000 anglických dětí. Děj se odehrával na kruhovém jevišti, kolem kterého sedělo asi 6000 diváků. Představení mělo veliký úspěch. Myslím, že velkou měrou i proto, že vyprávělo o věcech, které se týkají každého z nás, o lásce, o přátelství, o vzájemné pomoci a snaze porozumět si navzájem, i když nejsme všichni stejní a i když jsou na světě věci, které nás trápí. A taky o naději, kterou pro nás představují mladí lidé z celého světa. Stejně jako vy všichni, kteří máte v rukou tu možnost změnit svět k lepšímu, aby těch věcí, co nás trápí, bylo co nejméně. Tenhle pocit jsme všichni v hledišti sdíleli a byl to nádherný zážitek.

Získaly jsme v Londýně mnoho nových přátel, potkaly jsme spoustu zajímavých lidí, zažily neopakovatelnou tvůrčí atmosféru a byly jsme součástí ojedinělé události.

Přála bych vám všem, abyste tam mohli být s námi.

Autor: Ivana Janíková, učitelka a doprovod v Londýně ve dnech 17. až 27. září 2010

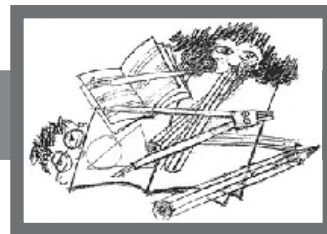
Londýn mýma očima

Dne 27. 9. 2010 začala naše dobrodružná pouť. Kolem třetí hodiny odpolední jsme se my, čtyři holky z Benešky a paní učitelka Janíková, sešly v Brně na letišti. Protože některé z nás ještě neletěly, byly jsme všechny moc natěšené. Po pečlivém zvážení zavazadel a protibombové kontrole jsme se odebraly do letadla. Napětí stoupá. Něco po páté vzlétáme. Je to nádherná. Zpočátku vidíme malé domečky a políčka, ale postupně, když se dostáváme nad mraky, přestáváme vidět zemi, vidíme jenom bílo. Je to, jako kdybyste letěli v hromadě bílých péřových pokrývek. Koukáme s otevřenou pusou a nemůžeme se toho pohledu nabažit.

Po dvou hodinách jsme přistáli na letišti v Anglii. Odtud nás odvezli auty do Londýna na vysokoškolské koleje, kde jsme pak celých deset dní bydlely. Druhý den jsme se vydaly na snídani ještě celé rozespale a unavené. Měly jsme na výběr obvyklou anglickou snídani nebo spoustu dalších možností.

Každý den po snídani měli všichni účastníci mezinárodního workshopu „rozehrát“ s Darrelem, byla to vlastně taková rozcvička. Darrel byl učitel tance, který s námi po celou dobu nacvičoval představení. Dostatečně nás probudil, takže jsme pak byli čilí do dalšího programu. Dopoledne nás seznámili s příběhem, který jsme potom ztvárňovali. Odpoledne jsme měli společné zkoušky se všemi dětmi „světového souboru“, bylo nás asi 120 z 28 zemí celého světa. Na první večer si každá skupinka z každé země připravila představení své skupiny. Bylo to moc zajímavé, protože tam bylo hodně států, a každé vystoupení bylo něčím odlišné a zajímavé.

Druhý den nás rozdělili do pěti skupin, ve kterých jsme pracovali každé dopoledne. Každá skupina se učila část příběhu. Příběh byl o tom, jak se v jednom království narodí královně dvojčata. Dvojčata rostou, dospívají. Když po letech král zemře, kvůli sporům o trůn se království rozpadne na dvě části, mezi kterými vznikne neprostopupná zeď.

Každé odpoledne jsme nacvičovali s Robertem, což je skladatel a dirigent orchestru. Společně nás učil písničky do představení a nacvičovali jsme „zed“ – to byla jedna z našich důležitých rolí. Byla to ale chytrá zed', takže jsme ztvárňovali pocity, které se právě odehrávaly na scéně. Druhou část příběhu hrály děti z anglického Theatretrainu.

Druhý a třetí večer každá země předvedla svůj národní tanec nebo něco typického pro danou zemi nebo skupinu. Bylo to něco neuvěřitelného, spousta nádherných a pro nás úplně neznámých věcí. Další den probíhal zase stejně. Tentokrát se ale večer konal mezinárodní trh. Každá země si připravila svůj stánek s národními věcmi, které jsme si potom navzájem vyměňovali. Další večer jsme šli do divadla na muzikál Oliver. Byl krásný a určitě bych ho ráda viděla znovu.

Nácvik plynul úspěšně dál, takže jsme měly páteční večer volný a mohly jsme se vrhnout na nakupování. Protože náš oblíbený a vyzkoušený obchod s nejnižšími cenami na Oxford street byl zrovna jako naschvál zavřený, musely jsme se smířit s tím, že nakoupíme jen poměrně množství jinde.

V sobotu přišlo na dopolední i odpolední zkoušku několik dětí z anglických souborů, abychom společně vyzkoušeli určité části představení. Večer byla diskotéka, kterou si všichni užili naplno. Celou neděli jsme strávili v Albert Hall. Dopoledne byla generálka. Několikrát se zkoušela část příběhu, ve které jsme představovali „zed“.

Příběh pokračuje dál. Nejmenší děti nakonec přesvědčí rodiče, že chtějí mít zase kamarády i na druhé straně zdi, a tak se zed' rozbourá a všichni zase budou žít pohromadě. Večer jsme celí nervózní nastoupili na svá místa a předvedli divákům připravené představení. Obecenstvo bylo velmi nadšené, všichni jsme byli šťastní, že se nám to povedlo a že se to divákům líbilo.

Po představení ale začala ta nejhorší část. Loučení. Všichni se se všemi loučili, objímali a dávali si adresy. Bylo to smutné, ale co se dá dělat. Poslední den ráno jsme si na koleji sbalily věci a po snídani jsme vyrazily na letiště. Letíme zpět domů. Byl to zážitek na celý život a nikdy na něj nezapomeneme.

Autor: Šárka Janíková, IX. C

Víte, odkud jsou?

Foto: Klára Matoušková

Voices For A Better World 2010

Plakát k divadelnímu představení

Foto: Klára Matoušková

17. září jsme se kolem 15. hodiny sešly na letišti v Brně. Hned jsme se šly nechat odbavit a přestože jsem doma svůj kufr vážila, bála jsem se, že se do předepsaných patnácti kilogramů nevejdou. Naštěstí bylo vše OK a my jsme se po chvíli čekání rozloučily s rodiči a šly na další kontrolu. Ta proběhla také v pohodě a už nás čekala jen jedna, kde nám kontrolovali pasy a ta úplně poslední předtím, než jsme nasedly do letadla. Při kontrole mého pasu se vyskytl jistý „menší“ problém, ale nakonec se všechno vyřešilo a zanedlouho jsme již seděly v letadle společnosti Ryanair. Toto byla má letecká premiéra, tak jsem měla smíšené pocity. Hrozně jsem se těšila, ale byla jsem i trochu nervózní. No a pak se mi stal takový trapas, zeptala jsem se paní, jež seděla vedle mne, jestli taky letí do Londýna, načež mi s klidem odpověděla, že to ani jinam neletí. Proč ne, že? Stane se... :D.

Start! Spousta lidí říká, že startování je strašné, mně se ale líbilo. Takový zvláštní pocit. A letěli jsme. Ten pohled byl úžasný! Mraky v dálce vypadaly jako hory. Viděli jsme lodě na moři a konečně také – Anglii!

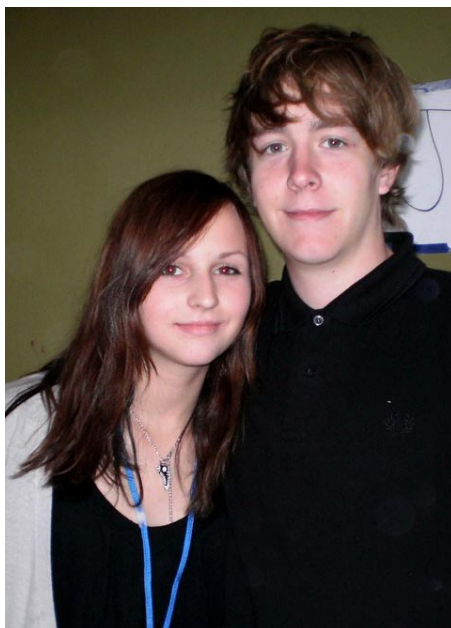
Přistávání bylo rozhodně horší než start. Byla jsem tak nadšená tou nádherou, kterou jsem skrz okénko viděla, že jsem zapomněla žvýkat, tudíž mi zalehly uši. Bylo to trochu nepříjemné, ale byla jsem šťastná, že už za pár hodin budu v Londýně. Na letišti na nás měly čekat dvě dámy. Nemohly jsme je ale najít, a tak jsme si šly sednout a paní učitelka Janíková se po nich šla podívat. Brzy se vrátila s Amy a jméno té druhé už jsem zapomněla. Představily jsme se a po pár formálních otázkách typu: „Jaký byl let?“ jsme šly do aut. Já a Anička jsme jely s Amy. Měla krásné, malé, elegantní černé autíčko. Automaticky jsem šla na pravou stranu na sedadlo pro spolujezdce a pak jsem byla trochu zmatená, proč tam je volat. Chvilí mi trvalo, než jsem si vzpomněla, že se v Anglii vlastně jezdí obráceně. Jinak celá cesta byla moc příjemná, chvíli jsme si s Amy povídaly a pak pustila muziku.

Dorazily jsme k budově Imperial College, která se nachází hned vedle Royal Albert Hall. Na recepci nás přivítal usměvavý Darell, dostaly jsme kupu jídla, klíče od pokojů, lístek na snídani a jelikož bylo už pozdě, šly jsme rovnou do pokojů, tam jsme se trochu najedly a šly spát. Já jsem s Nikčou bydlela na pokoji číslo 38, moje oblíbená čísla jsou 3 a 8, krásná náhoda ;) . Pokoje byly jednoduše, přitom krásně vybavené, prostorné, a když jsem se podívala z okna, měla jsem krásný výhled přímo na RAH.

Další den ráno jsme se sešly na recepci a začaly se seznamovat. Hned jsme narazily na sympatické Slováky, se kterými jsme si velice rozuměly. Pak jsme všichni společně vyrazili poprvé na snídani. Šli jsme do jakési veřejné jídelny, každý si mohl vzít, co jen chtěl a kolik toho chtěl. Byla tam opravdu spousta jídla a všechno bylo moc dobré!

Po snídani byla taneční rozsvička s již zmíněným Darellem. Poté nás rozdělili do pěti skupin – a, b, c, d a e. Každá z nich měla svého „vedoucího“, který je učil. Miminko a Anička byly ve skupině „a“ se Sue a později jim pomáhal i Jack a já s Nikčou jsme byly v „e“ s Lawrenceem.

Každé dopoledne každá skupinka zvlášť nacvičovala svůj kousek v 1. dějství a 2. dějství. Byl to jen krátký kousek, který zapadal do příběhu. Poté byl oběd, po němž jsme se sešli v místnosti, kde jsme měli rozsvičky. Trénovali jsme 2. dějství, kde jsme byli všichni dohromady prakticky pořád. Zpívali jsme také pár písniček. Jednu z nich složil Robert speciálně pro nás. Tato část dne byla moje oblíbenější. Po dlouhém celodenním trénování jsme šli na osmnáctou hodinu na večeri. Byla formou

Já a ...

Foto: Klára Matoušková

švédského stolu, jako snídani.

Program pro další dny byl stejný – snídani, rozsvička, zkoušky ve skupinách, oběd, společná zkouška a večere. Také jsme se jedno dopoledne šli podívat do nádherné Royal Albert Hall. V odpočinkový den jsme jeli na prohlídku Londýna ve vyhlídkovém Double Deckeru. Jen program po večerích byl každý den jiný. První večer byl představení. Zástupci zemí si nachystali nějaké malé představení, které je mělo charakterizovat. My jsme dělaly pantomimu, kde jsme ostatním ukázaly, co rády děláme. Ostatní zpívali státní hymny, tancovali, ... Další dva večery byly „National evening“ . Každá země si připravila delší vystoupení, něco jako ten první večer. My jsme tancovaly polku (měly jsme s sebou i kroj), zpívaly a ještě trochu tancovaly. Nemohu říci, či vystoupení se mi líbilo nejvíce, všichni byli úžasní!

„National market“ byla náplň dalšího večera. Každý jsme dovezli něco pro naši země charakteristického a to jsme si potom vyměňovali. Také jsme měli jeden večer volný, který jsme využily k nakupování na Oxford Street. Jednou jsme vyrazily do divadla na představení Oliver! V sobotu byla taneční párty. Tu jsme si myslím všichni maximálně užili.

Každý den jsme chodily totálně vyčerpané do postelí. Byla to opravdu dřina, ale v neděli se ukázalo, že rozhodně nebyla zbytečná. Neděle. Den vystoupení. Ráno po snídani jsme si vzaly všechny věci potřebné k životu a vystoupení s sebou do RAH, před kterou jsme měli o půl desáté sraz. „Vedoucí“ skupin

nás dovedli úplně nahoru, odkud byl krásný výhled na celou RAH. Tam jsme si nechali věci a šli jsme dolů na generálku. Zkoušeli jsme celý den.

Před představením jsem byla hrozně nervózní. Pamatovala jsem si, co mám kdy dělat, ale bála jsem se, abych něco nezkazila.

Vše začalo a Robert přivítal lidi a potom začal vyvolávat jména zemí a my jsme přišly na pódium, pozdravily v našem jazyce a šly se zařadit do kruhu. Následovala písnička a pak Act One a Act Two.

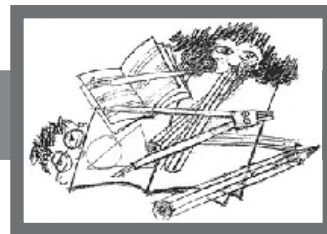
Když představení skončilo, měli jsme jít zpět nahoru pro věci a pak dolů do suterénu na „rozlučkovou párty“ . Já jsem šla v obětí s Tiinou z Estonska a celou dobu jsme ještě pořád dokola zpívaly poslední písničku z představení. Lidé, které jsme po cestě potkávaly, se na nás usmívali.

Když jsme došly nahoru, začala spousta lidí brečet a navzájem jsme se objímali. Já jsem byla na sebe hrdá, že jsem nebrečela, ale potom jsem se podívala dolů na „plac“ a nevydržela jsem. Celou cestu dolů jsem probřečela, ostatně jako skoro všichni, a když jsme se loučili, tak můj hysterák nabíral sílu. Brečeli dokonce i kluci. Pak byly různé proslovy, dospěli nás stále dokola chválili. Nastal čas, kdy jsme museli jít na pokoje. Nikdo nechtěl, ale museli jsme. My jsme s Nikčou šly balit. Do postele jsme se dostaly někdy kolem druhé, či třetí ráno a v šest jsme vstávaly. Byla to velice neklidná noc. Poslední snídani a už jsme seděly v taxi, které nás vezlo na letiště. Let měl asi půl hodiny zpoždění, téměř celý jsem prospala, ale doletěly jsme v pořádku. Domů jsem se dostala zhruba kolem sedmé hodiny večerní.

Našla jsem si tam spoustu dobrých přátel. Grete, Tiinu a Anni z Estonska, Ryana a Benjiho z Austrálie, Tiila z Norska, Mišu, Beckie, Péťu a Marcela ze Slovenska a spousty dalších. Bylo to nejužasnějších deset dní v mém životě! Všichni mi moc chybí a mrzí mne, že už je pravděpodobně nikdy neuvidím. Každý den si s někým z nich píši na facebooku. Byla to pro mne úžasná zkušenost! Donutilo mě to zamyslet se nad spoustou věcí, některé mé názory se změnily.

Nejhorší na tom ale je, že vám sem toho můžu napsat, kolik jen budete chtít, všechny podrobnosti, můžu povídat hodiny a hodiny, ale stejně nebudu schopná všechny zážitky a pocity perfektně vyličit, museli byste to sami zažít.

Autor: Klára Matoušková, IX. C

Kdybych se byl stal historikem, nevykládal bych vám tady

Devatenáctého října 2010 se žáci osmých a devátých tříd zúčastnili besedy s panem Jiřím Černým na téma DIVADLA MALÝCH FOREM. Beseda se odehrávala druhou a třetí hodinu v Divadélku pod schody.

Jiří Černý

Foto: Pavel Mikoláš

Nejprve nám pan Černý vyprávěl o minulém režimu, jak bylo těžké se uživit, a potom začal vyprávět o jednotlivých divadlech – o Semaforu, jak ho založil Šlitř se Suchým a že Semafor znamená „sedm malých forem“, o Rokoku, kde začínala většina slavných zpěváků, ale rychle odešli, o Vodňanském a Skoumalovi a jejich intelektuálním humoru, o divadle Na Provázku (dříve Husa na provázku), Sklepě, které začínalo doopravdy ve sklepe nebo Ypsilonce, kde se hrály třeba i úpravy světoznámých her.

Potom jsme mohli panu Černému položit nějaké otázky:

Toužil jste někdy stát se součástí těchto divadel? Mnoo... ne, nechtěl. Protože já už jsem si totiž ověřil, když jsme byli ve vašem věku, tak jsme hráli takové divadélko, říkali jsme si Syslíci, teda Syslodruž, abychom napodobili ty nesmyslné socialistické názvy výrobních družstev, a já jsem pochopil, že jsem dřevo, takže jsem se nechal bavit. Pomáhal jsem jim hodně a psal jsem o nich a nějak se to dědí, protože moje dcera Kateřina, která už je dneska taky babizna, že jo, už je jí třiatřicet, tak chodívala tak, jak já

jsem chodil do Semaforu, tak ona chodívala na Sklepáky.

Znáte se s některými autory, o kterých jste dnes mluvil, osobně?

Asi skoro se všemi. Víte, jsou to lidé jako všichni ostatní, někteří jsou báječní, někteří jsou zcela obyčejní a někdy by někteří občas zasloužili par facek. A navíc, že by jim bylo co závidět, to si myslím, že ne. V tom, co oni dávají ze sebe nejlepšího, jsou na tom úplně stejně, vy jako já. Oni ze sebe dávají to nejlepší před kamerou a v divadle před mikrofonem. Opravdu nic lepšího z nich nedostanete, všechno ostatní může být jenom zklamáním. Většinou drobné, někdy větší. To je jako kdybyste po uzenáři, který vám přesně odkrojí to zadní, ze kterého budete pak péct nebo co, aby to byl ještě ohromněj člověk. Není.

O čem je vaše poslední kniha?

Určitá míra facky je souhrn komentářů, které jsem napsal do deníků Mladé fronty, Hospodářských novin, do Reflexu a tak. Psal jsem je každý týden a ty komentáře jsou zdaleka ne jenom o hudbě, dokonce ani většinou ne o hudbě. Je jich tam o hudbě dost, ale jsou také o politice, protože mě odmalička zajímaly dějiny, já jsem dokonce chtěl být historik a kdyby to byl normální režim, to znamená ne ten komunistický, se kterým jsme si opravdu neporozuměli, já jsem nechodil totiž ani do pionýra, mně to bylo tak odporné, celý ten socialismus, že jsem s tím ani nechtěl nic mít. Kdyby to byl normální režim, tak bych se asi dostal na gymnázium, a tam jsem se teda ale nedostal, a byl bych historik a nevykládal bych vám tady.

A kolik vyšlo kusů vaší poslední knihy?

Dneska vycházejí knížky, když je to slušné, tak v nákladu 2000, téhle vyšly také 2000, mé předchozí knížky Kritik bez konzervatoře vyšly taky 2000, ale ty se hned rozebraly, tak jich vyšly 4000, a už je to skoro rozprodané, ale teď už to není jako má první knížka – Zpěváci bez konzervatoře, která měla náklad 40 tisíc a byla rozebraná okamžitě. Poplach kolem Beatles, toho vyšlo těch 40 až 60 tisíc, no jo, ale to byla 60. léta. Nevycházelo tolik knížek, nebyla taková konkurence. Teď vychází spousta knížek, báječných, opravdu báječných, a nemusíte na ně stát frontu. Která dvojice je vám bližší? Suchý a Šlitř nebo Vodňanský a Skoumal?

To je, jak by řekl Werich, otázka za 40 tisíc dolarů. Mno, kdybych vám řekl obě stejně, tak to vás neuspokojí. Možná, že trochu víc ten Vodňanský se Skoumalem. Tam je těch hudebních nápadů, takových těch fórku, jsem vám nepouštěl třeba Pojďte dál svatý otče,

kde Petr Skoumal to pojal jako kánon a jako se většinou parodují ukázky z oper, tak on to tam dělá taky, ale nikoliv ty melodie, ale ta slova, části libret, takže on tam zničeho nic zpívá něco z Lišky Bystroušky a potom něco jiného.

Líbí se Vám tady v Třebíči?

Jestli se mi líbí všerejšk? (smích publika) Jo, aha v Třebíči, mno... tak, jak a co. V Třebíči se mi nejvíce líbí asi židovská čtvrť a potom všechny kostely, ale to náměstí by se dalo zlepšit. To je takové, jak by se řeklo, na tři facky. Tak jo, ale je to tu město a kraj, kde to má velkou tradici. Odnikud není tolik významných básníků jako z Třebíčska. A to nikdo nezničí. Je to tady zkrátka město, které má charakter.

(zkráceno pro potřeby časopisu)

Autor: Michaela Cahová, IX. C

V novém školním tričku

Foto: Pavel Mikoláš

Milí čtenáři,

píšete verše či prózu?

Nemáte kde své práce uveřejnit?

Nestyd'te se a přijďte!

GAG - BEN rád uveřejní vaši vlastní tvorbu.

I vaše práce zašleme do soutěže!

Také vy můžete být úspěšní!

Gag Ben nejlepší na Vysočině a s uznáním i v Praze

Dvakrát za sebou zabodoval časopis ZŠ Benešova Gag-Ben, který čtyřikrát ročně připravují žáci školy vedení šéfredaktorkou Kristýnou Bušovou a supervizorkou Mgr. Evou Pokornou, bez jejíhož pohánění by redakce asi nestihla jedinou uzávěrku.

To však porotci soutěží Školní časopis Vysočiny a Náš časopis 2010 našťastí netuší, takže Gag-Ben se nejprve v Havlíčkově Brodě stal nejlepším časopisem Vysočiny v kategorii základních škol (mezi středními školami byl druhý Zvonek z Gymnázia Třebíč) a následně v konkurenci 97 mimopražských časopisů postoupil do desetičlenného pražského finále, z něhož si odnesl uznání za „promyšlenost rubrik“, což bylo jedno ze čtyř hodnotících kritérií. Žákům z Benešky i jejich češtinářce se tak dostalo dvojího oficiálního potvrzení toho, co jim už před časem v poděkování sdělil známý publicista Jiří Černý. Kristýna Bušová nejprve využila jeho návštěvy ve škole, položila mu několik otázek a číslo se zpracovaným rozhovorem mu zaslala. Černého odpověď najdeme na webových stránkách školy: „Jednak děkuju za časopis, jednak vám musím upřímně napsat, že se mi líbí a nenašel jsem v něm nic, co bych opravil či změnil. Děláte to myslím dobře. Od Petra Gläsera jsem se dokonce leccos přiučil z počítačové techniky.“ Hudebního publicistu totiž v zasláném čísle zaujal článek žáka šestého ročníku týkající se počítačů. Neformální uznání od člověka, který se novinářině věnuje víc než půl století, je možná víc, než ceny od porotců různých občanských sdružení či obecně prospěšných společností.

Dnešní redaktori Gag-Benu asi netuší, že jejich časopis vznikl před dvaceti lety přímo inspirován výše zmíněným gymnazijním Zvonkem, průkopníkem mezi studentskými časopisy, a vzhledem k tehdejšímu pojmenování ulice, na níž škola stojí, jen s první polovinou názvu. Gag byl časopisem žáků ZŠ Gagarinova a teprve od změny názvu ulice je z něj Gag-Ben. Jiná zajímavost souvisí s novinami, pro něž je tento text psán: první šéfredaktorka Gagu se stala později redaktorkou Třebíčských novin. Kdo ví, kde si za pár let přečteme jména dnešních mladých redaktorů z Benešky.

Autor: Milan Zeibert

Vášnivá reportérka

Foto: Eva Pokorná

Jako opravdoví reportéři

Foto: Eva Pokorná

Vyhráli jsme!

V úterý 15. června 2010 jsme se s Petrem Gläserem, jako zástupci redakce, a s paní učitelkou Pokornou vydali do Havlíčkova Brodu na vyhlášení třetího ročníku soutěže Školní časopis Vysočiny, kterou pro žáky základních a středních škol pořádala obecně prospěšná společnost Centrum Vysočina.

O půl osmé ráno jsme vyrazili z vlakového nádraží a asi po dvou hodinách jsme byli na místě. Chvilku nám trvalo, než jsme našli starou radnici, kde se vše odehrávalo. Před začátkem jsme si prohlédli časopisy konkurentů a také jsme se nasvačili. Poté před nás vystoupil pan Milan Pilař a začal číst výtky poroty ke každému časopisu. A konečně přišlo vyhlášení! Chvilu napětí....Huráááá, vyhráli jsme! S Petrem jsme okamžitě záměřili pro gratulaci a ceny. Měli jsme obrovskou radost! Když byly vyhlášeny i výsledky středoškolské

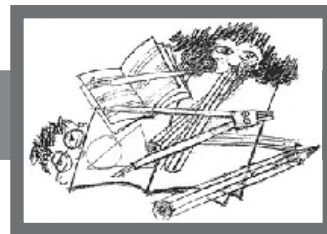
kategorie, přišel na řadu rozhovor. Moc milá slečna se ptala na naše pocity, jestli budeme něco vylepšovat nebo měnit.

Plni radosti jsme vyrazili do muzea - bytu Karla Havlíčka Borovského a do malého podzemí. V bytě byl například nábytek, který Borovský používal, nebo věci po jeho dceři. Podzemí bylo vytvořeno středoškolskými studenty z Brodu. Bylo to něco jako bludiště, která jsou v egyptských pyramidách. Dokonce jsme našli i kostru (umělou)! Prohlídka domu byla moc zajímavá, ale prohlídka televizního studia pro mládež ještě zajímavější. Měli jsme možnost podívat se na tvorbu videa pro televizi, a dokonce jsme si vyzkoušeli, jaké je to potit se ve světlech reflektorů. Pořádili jsme i fotky, na kterých jsme jako moderátor a host.

A na závěr našeho „výletu“ nás paní učitelka pozvala do cukrárny. Domů jsme odjížděli šťastní a bohatší o mnoho zážitků.

Autor: Kathrin Decknerová, VIII. B

Náš časopis je stále více úspěšný !

Bylo to pro všechny v redakci nesku-
tečné překvapení – z 97 přihlášených
školních časopisů z celé republiky bylo
vybráno 10 nejlepších a mezi nimi i náš
GAG-BEN. Právě proto byli pozváni
čtyři členové redakce s dospělou osobou
do pražského FUTUROOMu, kde by se
mělo konat vyhlášení.

V den vyhlášení jsme musely velmi brzo vstá-
vat, protože jsme měly již v pět hodin a pade-
sát minut ráno sraz na autobusovém nádraží
a o deset minut později jsme nastupovaly do
autobusu. Myslela jsem si, že cesta bude dlou-
há, ale mylila jsem se. Jelikož jsem seděla na
sedadle vedle bývalé šéfredaktorky Kristýny
Bušové, bylo o zábavu postaráno – celou
dobu jsme „nezavřely zobáky“ a neustále jsme
probíraly nové téma – od nevyhovujícího šam-
ponu až po nejlepší zeleninový salát.

Nakladatelství Baobab se představuje Foto: E. P.

Do Prahy jsme se dostaly něco málo po devá-
té hodině, jenže soutěž začínala až o půl jed-
né...tak jsme vyrazily na Václavské náměstí,
kde jsme měly dvouhodinový rozchod. S Kiki-
nem jsme ale nezavřely pusy ani tady... po pár
„projitých“ obchodech (jednou jsme dokonce
šly do jakési kanceláře místo do C&A) jsme
se uvelebily uprostřed náměstí na lavičkách,
jedly svačiny a schovávaly je před hladovými
holuby. Zatím paní Pokorná už koupila lístky
na metro a my jsme se dopravily k arkádám na
Pankráci. Tam jsme vyndaly mapu a přemýšle-
ly, jak se dostat k FUTUROOMu... Přemýšleli

Ve studiu

Foto: Eva Pokorná

jme dlouho, ale šly jsme pak hrozný kousek.

Ve velké proskleněné budově FUTUROOM
jsme dorazily jako jedny z prvních. Lidé nás tu
velice mile přivítali a dali nám každému dárky
– knihu dle vlastního výběru, tričko, blog, jaké-
si mimozemšťany, propisky...a přesunuly jsme
se do vedlejší konferenční místnosti. Tam nás
znova přivítali a všechny účastníky rozdělili
nás na dvě poloviny... naše polovina šla do
dolní části budovy, kde jsme si mohli zkusit
stříhat snímky a živě vystupovat na kame-
ru, dále nás lépe seznámili s jejich projektem
a viděli jsme také pár videí.

Po této části program jsme měli krátkou pře-
stávku na sdělení zážitků a následovala druhá
část, kdy s námi mluvila paní z nakladatelství
Baobab... Baobab vydává ročně asi 13 knížek
a celkově jich vydal už 60. Jelikož na ni nikdo
neměl dotazy, přišel na řadu redaktor z časo-
pisu ABC, který nám něco řekl o své práci
a o prodávánosti a čtenosti časopisů... když už
všichni dopovídali a my si doprohlédli knížky,
uskutečnilo se konečně vyhlášení.

Napětí se zde dalo krájet... začalo se rozdá-
váním ocenění – my jsme získali ocenění za
promyšlenost rubrik a pokračovalo se umísťo-
váním... bohužel jsme nezískali žádné místo,
ale my jsme byly spokojeny, že se redakce
dostala takto daleko a že jsme doopravdy
časopis na úrovni.

Dostaly jsme ještě pár cen pro redakci a také
poukaz na dvoudenní seminář pro čtyři redak-
tory, který se má uskutečnit někdy teď na pod-
zim. Na rozloučenou nám ještě dali bagety,
pití a müsli tyčinku a my jsme už spěchali na
metro...chceme přece stihnout autobus !

Autobus měl nakonec zpoždění, ale nám to
nevadilo. Neustále jsme probíraly, jak zlepši-
me náš časopis, čeho potřebujeme více, čemu
bychom se jako redaktori měli vyhnout apod.
O půl osmé večer jsme se octly znova na auto-
busovém nádraží, kde jsme se vesele rozlou-
čily.

Všem se tento „výlet“ líbil, a myslím, že se
náš časopis bude stále více rozvíjet a vylepšo-
vat až toho prvního místa stejně dosáhneme.

Autor: Michaela Cahová, IX. C

Šéfredaktorka přebírá ocenění

Foto: Eva Pokorná

ŽIVOT KOLEM NÁS

Nedokonalá dovolená u Balatonu

U Balatonu

Foto: Kathrin Decknerová

Asi každý už byl u Balatonu, nebo už o něm slyšel. Já jsem tam ještě nikdy nebyla, a tak se moji rodiče rozhodli napravit to, a vydali jsme se na dovolenou. Měli jsme předpovězené většinou slunečné počasí, takže jsme vyrazili plni naděje na pěknou dovolenou. Cesta ubíhala celkem rychle, ale řekla bych, že za to vděčím hlavně skvělé knize, kterou jsem kromě chvíle spánku nebo zastavení neodkládala.

Když jsme dojeli do našeho penzionu v Siofóku, vybalili jsme si věci a šli jsme prozkoumat okolí. K pláži jsme to měli kousek, ale mělo to i své nevýhody, jak jsme zjistili hned první noc. Ubytovali jsme se totiž přímo v centru nočního dění, takže hudba dohrávala až tak kolem šesté hodiny ráno, spánek tedy za moc nestál. I tak jsme druhý den ráno hned po snídani zamířili na pláž a našli si pěkné, slunečné místočko. Dopoledne nám sice bylo příjemně, ale když začalo pražit slunko, nebylo už volné místo ve stínu, takže ani koupání a natírání se nás nechránilo před spálením. Ale i přes to, že jsme vypadali jako raci, jsme další den neotáleli a znovu se vydali na pláž. Proč si neužít slunka, když tak pěkně svítí, ne? Tentokrát jsme zaujali místo v pěkném chlárku, sluníčko na nás nemohlo. Jenže spálená kůže se přihlásila ke slovu, a tak jsme se klidili domů hned po obědě. Po dopoledním zdřím-

nutí jsme se vydali opět do centra nočního dění. Našli jsme moc pěknou italskou restauraci, ve které výborně vařili, zaplnili prázdné žaludky a poté jsme se procházeli po pobřeží.

Další dny už ale tak příjemné nebyly. Mamce se udělalo špatně, takže skoro celou dovolenou strávila v posteli a já s taťkou jsme se na slunko raději také moc neukazovali. Chodili jsme si zablblnout k jezeru, házeli si míčem nebo frisbee, blbli jsme ve vodě a ochutnávali zmrzku na každém rohu. Objevili jsme dokonce stánek, kde měli 48 druhů! Na večeri s námi šla i mamka, ale přes den zůstávala v posteli a na spálená záda si dávala kefir. Výjimkou byl výlet do Budapešti, toho jsme se zúčastnili všichni, protože mamce už bylo lépe. Procházeli jsme se po hlavním městě, dívali se na Dunaj z rybářské bašty a jako správní milovníci sladkého jsme se byli i pokochat krásnou cukrárnou a dali jsme si vynikající zákusky.

Kdybych měla shrnout celou naši dovolenou na tomto místě, řekla bych, že jsme si ji (tedy alespoň já a taťka) celkem užili. Když pomínu noční hluk a naše červená těla, která pěkně bolela, celkem se mi tu líbilo. Takže bych se určitě nebránila další návštěvě Balatonu, ale na jiném místě a s větší opatrností.

Autor: Kathrin Decknerová, VIII. B

Odtud se vám nebude chtít

Caorle - už při příjezdu do tohoto nádherného typického italského města vám bude jasné, že se vám odtud bude těžko odjíždět. V létě vás tady přivítá typický italský ruch mísící se s vůní moře a velkým ač příjemným horkem.

Nebude se vám ani chtít ubytovávat, protože vidina koupání se v moři bude silnější než vy – proto okamžitě po přidělení pokojů „skočíte“ do plavek a než se nadějete, budete stát před nádhernou, širokou písčnou pláží lemovanou azurovým mořem. Skřížít cesty do zmiňovaného moře vám však může rozpálený písek, který neskutečně pálí do noh a dostane se opravdu všude.

Moře dopoledne zde bývá docela studené, ale překvapivě na dně o několik stupňů teplejší! To se však shruba po poledni obrátí a v moři pak v pohodě vydržíte hodinu v kuse!

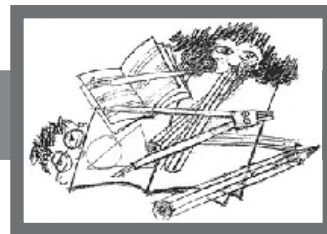
Všude na pláži najdete výrazné plakáty, na kterých najdete program plážových aktivit – rodiče určitě uvítají hlídání dětí, nebo si můžete jít zacvičit aerobik s kvalifikovanými instruktory a plno dalšího zdarma, nebo si můžete zaplatit jízdu na tobogánu (15 min/6 €) či si zajít na kávu (od 1 €).

Bohužel se zde nachází mnoho obchodníků mluvících lámanou češtinou a pokouší se vám vnutit 100% pravou tašku Luis Vuitton nebo sluneční brýle Sasch... naštěstí jsou na odmítání zvyklí, takže většinu odeženete od vašeho plážového servisu lehce.

Zvláště noci jsou zde doopravdy nádherné a horké. Noční procházky jsou zde totiž nezapomenutelné. Kolikrát je zde až dusno, takže spaní na pokoji bez otevřených oken nepřipadá v úvahu. Rozhodně se však na cestu sem vybavte repelentem a fenistilem – dotěrný bodavý hmyz je zde vážně všude.

Toto město doopravdy žije turismem. Všechny nápisy jsou přeloženy do mnoha jazyků, mnohdy i češtiny, denně se ve velice rozlehlelém náměstí od osmi večer do půlnoci úplně uzavírá doprava a téměř všechny obchody jsou po celý den otevřené. U penzionu Lilly a ve vybraných pizzeriích si dokonce můžete koupit občerstvení za české peníze. Jinak se tady, až na pár výjimek jak jídlo, tak oblečení moc nevyplatí.

Dále se zde každou sobotu do dvanácti hodin konají velké trhy, můžete zde navštívit velký zábavný park nebo aquapark. Vstup do aquaparku je však docela drahý – průměrná rodina

zaplatí za celodenní vstupenku (od desíti ráno do pěti večer) v přepočtu 1200 korun..

Co ovšem stojí za to si dopřát je vyhlášené italské čerstvé pečivo z místních obchodů (zajímavé je, že se neúčtuje na kusy ale na gramáž), proschuto crusto, což je syrové maso ochucené pouze solí a roky proležené, místní ovoce jako jsou broskve nebo žlutý meloun nebo frittura mista di mare (směs fritovaných mořských plodů).

Nebudete-li vědět, kam jet příští rok na dovolenou, zkuste jet právě sem. Zaručuji vám, že je to místo, na které nikdy nezapomenete.

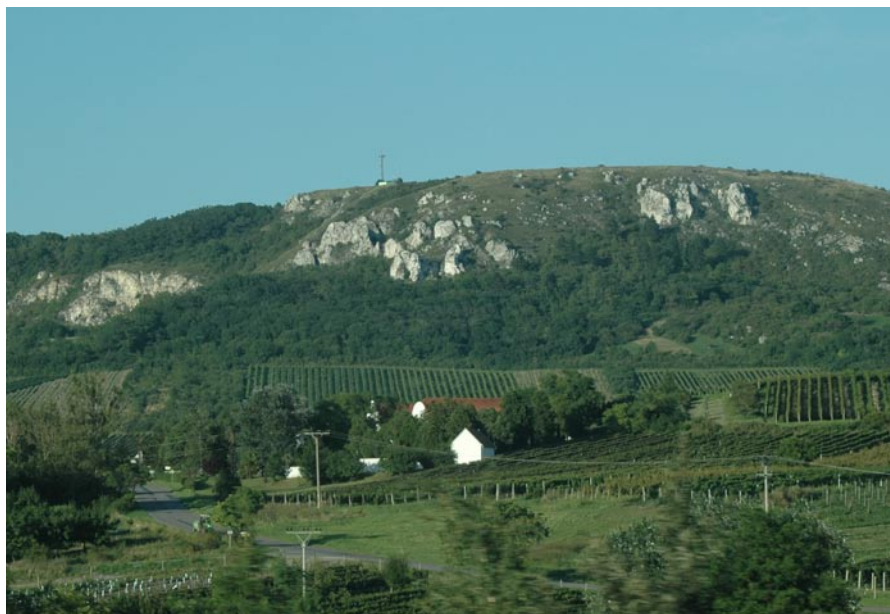
Autor: Michaela Cahová, IX. C

Kam na výlet

Camping Oase Praha

Tak co, byli jste někde na dovolené? Ať už jste byli v Česku nebo v cizině, určitě jste si přivezli spoustu pěkných zážitků. I já jsem si přivezla pěkné zážitky z dovolené, a to konkrétně z Campingu Oase Praha.

Tento camp se nachází asi 5 km jižně pod Prahou mezi obcemi Zlatníky a Libeň. Má asi 150 campovacích míst, 3 mobilní domy a několik pokojů na pronájem. V hlavní budově je restaurace, kulečnická a pak také počítač s televizí. Vedle hlavní budovy jsou sprchy, mycí kabinky, umyvadla a toalety. Pak zde také najdete praktické vymoženosti jako je pračka, lednice a dřezy na mytí nádobí. V zadní části campu je malý obchůdek a rodinné sprchy. O zábavu máte postaráno, můžete si zajít do vnitřního či venkovního bazénu, do sauny, na dvě velké trampolíny, na dětské hřiště nebo si můžete zahrát volejbal, stolní tenis,

Pálava

Foto: Lukáš Abrahám

fotbal nebo minigolf. Pro nejmenší je tu malé dětské pískoviště. Za špatného počasí si určitě zajdete na animační program, který je každý den jiný, hrají se různé hry a zábavy je spousta a navíc můžete dát chvíli rodičům čas na oddych. Když už vás camp omrzí, zajed'te si třeba na Karlštejn, do pražské ZOO (je opravdu nádherná) nebo do Aquaparku Aquapalace v Čestlicích. Ještě štěstí, že mě učitelé naučili cizí jazyky, protože i ty můžete potřebovat. Do campu často zamíří i cizinci, takže jestli si

s nimi chcete popovídat, musíte umět i nějaké ty základy cizích jazyků.

Camp je opravdu moc krásný, takže neváhejte a někdy si do campu zajed'te, více informací najdete na www.campingoase.cz.

Autor: Michaela Doležalová, VII. C

Pálava

O prázdninách jsem byl já a moje rodina na Pálavě, pod ní jsou Horní Věstonice a v ní je pěkný penzion, kde jsme bydleli. Na apartmánu jsme měli wifi i internet přes kabel. Z okna jsme viděli rovnou na Pálavu.

Dvakrát jsme se projeli na kolech kolem vodní nádrže Nové Mlýny.

Penzion má restauraci, kam jsme každý den chodili na snídani a oběd a na večeri.

Venku je velký bazén, kde jsme byly skoro pořád. Výhoda je, že tam mají i whirlpool a saunu a další vymoženosti, ale zato poměrně drahé.

Náhodou, když jsme tam byli zrovna my, byla „grilovačka“. Musím říct, že to měli opravdu vynikající. Ten večer a ještě další dny, byl nafouklý skákací hrad úplně zdarma. Ještě tam byl nějaký chlápek, který zpíval a hrál na klavír.

Po pěti dnech jsme se vrátili domů - k nám do Třebíče.

Jak se říká: „Všude dobře, doma nejlépe!“

Autor: Lukáš Abrahám, VII. C

Je to paráda!

Foto: Michaela Doležalová

ŽIVOT KOLEM NÁS

Soutěska Samaria

Samaria je nejznámější a patrně i nejkrásnější krétská soutěska. Nachází se na západě v kraji Chania. Je velmi známá, a tak si tam v sezóně můžete připadat jako v Praze na Václaváku.

Kolem soutěsky Samaria je nejznámější krétský národní park s relativně zachovalým původním rostlinstvem. Hory kolem Samarie se jmenují Levka Ori (Λευκα Ορη), je to nejzápadnější ze tří významných krétských pohoří.

Klasický výlet vypadá tak, že ráno vyjedete do hor, pak se chvíli kocháte rozhledem, načech začnete sestupovat šiléným sešupem do údolí. Prakticky celou dobu jdete ve štrůdlu jiných turistů. A odpoledne dojdete k moři a to je konec výletu.

Autor: Dominik Jeřábek, VII. C

Jezdíte rádi na tábory?

Já ano, a tento rok mě kamarádka Terka nalákala na dětský tábor do Biskupic. V táboře nás bylo asi 140 a rozdělení jsme byli na deset oddílů. Já a Terka jsme patřily do nejstaršího oddílu děvčat. Budíček jsme měli v osm hodin a o půl hodiny později byla snídaně. Každý den nám zdravotníky bodovaly pokoje za úklid, ten, kdo měl na konci tábora nejvíce bodů, dostal dort. První den, což byl pátek, jsme se takzvaně zabydlovali v táboře a hráli hry na seznámení. U oběda jsem se přesvědčila, že v Biskupicích vaří moc dobře a hlavně chutně.

Celotáborová hra byla tento rok na motivy filmu „Noc v muzeu“. Na sobotu jsem se neuvěřitelně těšila, protože večer se měla konat diskotéka. Však jsme si ji také pořádně užili. V úterý jsme se vypravili do blízkých Radkovic

Pohled na tábor

Foto: www.dtbiskupice.cz

na procházku a také na doplnění zásob. Ve středu byl očekávaný karneval, na němž se vedoucí ukázali jako neandrtálci, pár kluků se změnilo na holčičky a ostatní na další zvláštní postavy. Ve čtvrtek se konal Talent Biskupice 2010. O talenty nebylo nouze, avšak první místo v kategorii děvčat získala kamarádka Radka z našeho oddílu a v kategorii chlapců zvítězili kluci z nejstaršího oddílu se svým vystoupením „Já jsem gay“. Pátek byl takový rozlučkový, konalo se vyhlášení vítězů celotáborové hry, vyhrála zrovna moje skupina Archeologů a získali jsme dort, sice největší, zato ne zrovna chuťově nejlepší. Vítězství o nejlépe uklizenou chatku získaly holky ze sedmého oddílu a naše chatka se umístila na třetím místě, příště to dotáhneme na první, tedy doufám. Tento den však nemělo proběhnout jen vyhlášení, ale také malé závody, nám však neprálo počasí, tak jsme se zabavili diváním na „Noc v muzeu“. V sobotu jsme se bohužel museli rozloučit s táborem a s kamarády, kterých jsme si tam určitě všichni našli plno.

Už když jsme odjížděli, jsem věděla, že příští rok zaměřím opět do Biskupic. Jestli vás zaujal můj článek a chtěli byste se také podívat do Biskupic, neváhejte a podívejte se na stránky www.dtbiskupice.cz a příští rok se přijďte pobavit na tento úžasný tábor.

Autor: Michaela Doležalová, VII. C

Lukáš, musíš!

Foto: Eva Pokorná

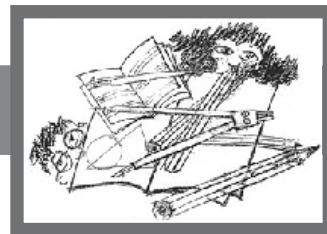
Letem světem

Předposlední školní den minulého roku pro nás, žáky od 5. do 8. třídy, připravila bývalá IX. A za velké pomoci jejich bývalé třídní učitelky Márie Kopecké celoškolskou hru Letem světem. Jednotlivá družstva pod vedením některého učitele vycházela po pěti minutách ve dvou směrech plnit jednotlivé úkoly. Některé úkoly byly založeny na fyzických schopnostech, některé znalostech, některé byly plněny na základě vzájemné spolupráce a schopnosti vytvořit si taktiku.

Ten, kdo vycházel na začátku, také brzo skončil, a tak měl dost času jít si na oběd nebo se třeba dívat na video ve třídách svých vedoucích. Asi o půl druhé byly výsledky hotovy, a tak zbývalo už jen jejich vyhlášení. Na prvním místě se umístil tým paní učitelky Lenky Witkovské.

Gratuluji vítězům a těším se na celoškolskou hru, která se bude konat tento rok.

Autor: Michaela Cahová, IX. C

Neztrácej čas ztrácením času

Streetwork

Leopolda Pokorného 15, Třebíč

Je jednou ze tří služeb KLUBU ZÁMEK - centra prevence Třebíč.

Co je to streetwork?

Je to sociální služba, v rámci které streetworkerky kontaktují jednotlivce nebo skupiny ve věku 12 - 20 let v jejich přirozeném prostředí. Mnoho dospívajících zažívá obtížné životní příběhy a situace, které nechtějí nebo nedokáží řešit. Streetworkerky se snaží těmto mladým lidem zprostředkovat pomoc přímo na místech, kde tráví většinu času – v parcích, klubech, ulicích, hernách, zastávkách a nádražích.

Ještě před měsícem jsme si to vykračovaly ulicemi Třebíče v tílku a šortkách a se slunečními brýlemi na očích. Máme celkově pestrý šatník. V každém počasí vypadá náš pracovní oděv jinak. Za chvíli půjdeme do práce v zimní bundě a rukavicích.

Ve všech ročních obdobích chodíme čtyřikrát týdně po trebičských parcích, sídlištích, ulicích. Oblečení měníme podle počasí. Co však celou dobu zůstává stejné je náš oranžový terénní batoh, ze kterého vyčnívají flowersticky a naše oranžové informační letáčky. Podle toho nás taky můžeš poznat. Ne, nejsme turisté a ani nejedeme do sportovního kroužku. Jsme terénní pracovníci – streetworkerky Andy a Peťa. Ve sportovním batohu se neukrývá mapa ani botasky. Je naplněn některými volnočasovkami a počtením, které by tě mohlo zajímat. To vše proto, abychom ti mohli zpěstřit volný čas ve tvém přirozeném prostředí.

Za týden s vámi venku strávíme víc jak patnáct hodin, přidej se taky. Snažíme se tě podpořit, nebo alespoň vyslechnout a nabídnout něco z terénního batohu k zapůjčení.

Jak v mrazivém počasí, tak v parných dnech jsme v terénu s tebou a pro tebe...

www.klubzamek.cz

streetwork.trebic@caritas.cz

*Autor + foto: koordinátorka STREETWORK Andrea Raveánová, DiS.
a terénní pracovník Bc. Petra Čechová*

V terénu s mládeží

Streetworkerky Andy a Peťa

ŽIVOT KOLEM NÁS

Poznali jsme se jinak a lépe než ve škole

Ahoj, na Jurenkovu osadu jsem se moc těšila. Připadalo mi to jako moc příjemné zahájení nového školního roku, zkrátka dobrý nápad! Přiblížím vám, jak celý pobyt probíhal.

V 8:20 hodin jsme měli sraz na vlakovém nádraží, v 8:39 hodin byl odjezd vlaku směr Studenec. Ve vlaku jsem seděla s Barčou. Okolo 9. hodiny jsme dorazili do Studence, odtud jsme pak museli jít ještě asi půl hodiny pěšky na místo našeho pobytu – na Jurenkovu osadu. Naštěstí jsme s sebou nemuseli nést naše zavazadla. Přijel vedoucí Radek s dodávkou a tam jsme si je naložili. Kolem 10. hodiny jsme se ubytovali, někdo v chatě a někdo ve stanu. Já jsem se ubytovala s Barčou v chatě, byly jsme tam úplně samotinké. O půl dvanácté byl oběd, měli jsme čočkovou polévku a rizoto. Po obědě jsme měli polední klid. Zalezly jsme si s Barčou do spacáku a povídaly si.

Po polední přestávce jsme malovali erb a pak následovaly sportovní aktivity. Nejdříve jsme se rozdělili na skupiny: Psy, Táborníky a Berušky. Já, Nikola, Jitka, Pavel a Jaroslav jsme byli Psi. Součástí sportovních disciplín bylo lezení po žebříku, po horolezecké stěně a pádlovali jsme i na lodi. Všechno, kromě lezení po žebříku, jsem dělala poprvé. Děla-la jsme to s nadšením, dobře a rychle. Vážně mě to moc bavilo! Bohužel, přišel čas večere, takže jsme museli zábavu ukončit. Po večeri se ale pokračovalo a byly další hry. Následovalo herectví. Hráli jsme divadlo. Tak to mě zase bavilo, protože já herectví umím docela dobře, chodila jsem totiž od 1. třídy do dramatařku. Po divadle přišli vedoucí a vyhlásili vítěze jednotlivých disciplín. Vyhrála jsem 1. místo v lezení po žebříku, na horolezecké stěně jsem obsadila 2. místo - to je teda dobrý výkon... V 21 hodin jsme skončili, byla vyhlášena večerka. Večerka znamená, že už máme jít spát. Přišli k nám spát ještě Nikola a Jitka. Spala jsem nahoře na patrové posteli.

Ráno jsem se vzbudila v 6:35, chtělo se mně na WC. Když jsem se vrátila do postele, nemohla jsem už usnout, jen tak jsem ležela a zírala jsem do stropu. V 8 hodin byla snídaně a měli jsme chleba s borůvkovou marmeládou (mňam), buchtu a kakao. Po snídani jsme opět hráli hry. Pak byl oběd, k obědu nám podávali bramborovou polévku a těstoviny. Následoval zase polední klid. Tentokrát jsem nešla do postele, ale za mými spolužáky hrát vybíje-nou. Poté jsme se účastnili aktivních her a sou-těží. Pak byla svačina a měli jsme zase chleba

s borůvkovou marmeládou (zase mňam), po svačině družstva soutěžila, které udělá nejlepší bramborový guláš k večeri. A schválně, kdo vyhrál? No, přece my - Psi !!! Po večeri jsme hráli noční hru - plíženou v lese !!! Trošku jsem měla strach. Raději jsem se domluvila se svo-jí skupinou, že se budeme držet při sobě, tak byl můj strach už menší. Ale najednou jsme se ztratili. Já jsem se ocitla úplně sama, kolem mě byla černočerná tma. Nic jsem neviděla, můj strach začal nabývat větších a větších roz-měrů. Začala jsem dokonce tiše poplakávat, protože mě děsila tma a nebezpečí. Naštěstí mě ale našla jiná skupina. Pravidlem bylo, že když někoho najde jiná skupina, tak vypadává. Takže já jsem vypadla, ale byla jsem vlastně i ráda. Byla jsem nakonec vděčná za to, že jsem v chatě, kde je světlo a kde jsem daleko od strachu. Raději být v bezpečí, tak se cítím mnohem lépe... Pak byla večerka, přišly k nám spát další moje spolužačky: Aneta, Dominika, Natálie a Gabriela. V noci se mi podařilo spad-nout ze shora z postele. Zvláštní je, že jsem necítila žádnou bolest a na zemi jsem pokračo-vala ve spánku. Jitka si dělala o mě starosti, jestli nejsem zraněná nebo mrtvá?

Ráno jsem objevila na tváři modřinu a ješ-tě jednu přes celou paži. Bylo mi hned jasné, že máma bude mít starost, co se mi stalo a co jsem dělala. Po ranní toaletě jsem šla na sní-dani, k snídani jsem měla kuličky s mlíkem a kakao. Po snídani jsme si hráli ještě sportov-ní hry a pak jsme šli balit věci domů, do oběda jsme byli sbaleni. Poobědvali jsme hrachovou polévku a knedle s omáčkou. Posilnění obědem jsme vyrazili na vlakové nádraží ve Studenci. Ve vlaku jsem si sedla s Jitkou a Dominikou.

Zhruba za 10 minut jsme už byli v Třebíči na vlakovém nádraží a vítali se s rodiči.

Moje pocity:

1. Moc se mi tam líbilo, byl to výborný nápad.
2. Skvěle jsem se bavila a celý pobyt si náram-ně užila.
3. Líbilo se mi, že paní učitelka je na nás hrdá a chválila nás.
4. Nelíbilo se mi, když se tam někdo hádal, strkali do sebe apod.
5. Naučila jsem se nové hry a zdokonalila se v některých sportovních disciplínách.
6. Vadilo mi, že jsem měla víc šťípanců od komára než všichni ostatní.
7. Seznámila jsem se s novými kamarádkami a kamarády.
8. Jsem moc ráda, že jsem tam jela...

Autor: Sheila Freyová, VI. A

Třídenního pobytu na Jurenkově osadě ze zúčastnila i VI. C a VI. B, každá v jiném ter-mínu.

První den jsme hráli seznamovací hru. Kaž-dý řekl své jméno a zvíře, které začíná na stejné písmeno jako jeho jméno. To nás bavilo a také jsme si díky tomu lépe zapamatovali jména našich nových spolužáků. Pak jsme se rozdělili do dvojic (holka, kluk) a nakreslili obrázek o tom druhém - soourozence, domácího maz-líčka, zájmy... Pak všichni obrázky popisovali, a tak jsme se zase poznávali o něco víc.

Všechny třídy měly podobný program.

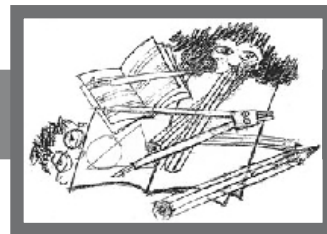
Jsem ráda, že jsme na Jurenkovu osadu jeli, protože si myslím, že jsme své nové spolužáky i učitele poznali jinak a lépe než ve škole.

Autor: Barbora Havlenová, VI. C

Neváháme pomoci s umýváním nádobí.

Foto: Eva Pokorná

Les pohledem lesníka a biologa

Dne 8. 6. 2010 navštívila naše třída 6. C ekocentrum Chaloupky. Sraz jsme měli v 8 hodin na autobusovém nádraží, odkud jsme po chvíli vyjeli linkovým autobusem směr Chaloupky. Sice jsme tam byli už 6x, ale tento program byl podle nás nejlepší.

Byli jsme rozděleni do dvou skupin po čtrnácti lidech. Program se skládal se ze dvou částí - Les pohledem lesníka a Les pohledem biologa. V první část jsme se naučili měřit výšku, objem a obvod stromů. Poté jsme se prohodili. V druhé části jsme se učili poznávat druhy stromů a jaké podmínky potřebují stromy k životu. Na závěr jsme si zahráli malou běhací hru.

Asi kolem půl jedné nám jel autobus a my se museli rozloučit. Výlet se nám velice líbil, program byl velice pestrý a poučný.

Autor: Michaela Doležalová, Petr Řezáč, VII. C

XV. ročník veletrhu vzdělávání Didacta

Každým rokem se žáci devátých tříd asi všech třebíčských škol zúčastní veletrhu vzdělávání - Didacty. Koná se v budově třebíčské průmyslové školy na ulici manželů Curieových.

Didacta probíhala ve dnech 20. - 21. října 2010 - první den do pěti odpoledne a druhý den do tří. Vstup byl dobrovolný.

Celý veletrh je sestaven ze „stánků“, které vytvořila právě ta škola, která se na tom místě prosazuje. Nejsou to však střední školy pouze z okolí Třebíče, ale můžete zde vidět školu z Jihlavy, Brna či Prahy nebo dokonce i z Rakouska! Na každém stánku by vám měli říci vše, co vás na této škole zajímá. Nebo můžete pozorovat nejrůznější pokusy jednotlivých žáků, anebo si můžete sami zkusit test studijních předpokladů, který údajně probíhá na všech školách podobně. Samozřejmě nechyběl ani jeden ze sponzorů akce - ČEZ, který rozdával také dárky a pořádal soutěže o hodnotné ceny.

Didactu by dle mého názoru měl navštívit každý, komu není jasné, na jakou školu chce jít dále, a to nejenom devátáci, ale i osmáci, kteří se co nevidět taky budou muset rozhodnout,

jakou školu si vyberou. Akce se pořádá však pouze jednou za rok, takže ten, kdo akci nestihl, musí si počkat na další ročník Didacty - v pořadí už šestnáctý!

Autor: Michaela Cahová, XI. C

Poruchy příjmu potravy

Často se o tomto problému mluví a hodně se s ním bojuje. Trpí jím čím dále více holek a překvapivě i kluků. Jistě jste už mnoho o mentální anorexii a bulimii slyšely, přesto vám o každém problému alespoň něco málo řeknu.

Mentální anorexie

Je to vážná psychická porucha, kterou trpěly dívky již ve 2. století našeho letopočtu, oficiálně jako nemoc se začala však brát až v 19. století.

Osoba, která trpí mentální anorexií vidí svůj obraz velice pokřivený a nedokáže se smířit s mnohdy velice nízkou váhou, pečlivě si kontroluje svůj jídelníček, počítá každou kalorií, co do sebe dostane, přestává komunikovat s kolektivem a je čím dál více uzavřená sama do sebe. Jakákoli nářezka na její velice vychrtlou postavu ji vyvede z míry, protože si zakládá na své sebekontrolě, velice aktivně až hyperaktivně provozuje sporty či jiné pohybové aktivity, často trpí zimnicemi a suchou kůží. Nemoc postihuje víceméně všechny orgány.

Kolikrát je však těžké „anorektičku“ poznat, jelikož dokáže perfektně zamaskovat množství potravy, které snědla.

Léčení anorexie je velice zdoluhavé a těžké, navíc se podaří úplně vyléčit pouze asi 40% všech osob, zbytek se k anorexii vrátí nebo má tendenci k bulimii.

Bohužel je u mentální anorexie o 200% pravděpodobnější sebevražda než u jiných psychických onemocnění, tudíž při sečtení všech selhání orgánů vychází, že 10% postižených anorexií na důsledky tohoto onemocnění zemře.

Bulimie

Bulimie byla dříve spojována s anorexií, protože asi třetina anorektiček má tendenci k přejídání se. Až ve dvacátém století byla uznána jako jiná forma poruchy příjmu potravy.

Mentální bulimii lze popsat jako záchvatovi-

té přejídání, které následují velké výčitky svědomí a následně zvracení a užívání projímadel. Záchvaty přejídání mohou trvat hodiny nebo klidně i dny. Bulimičky jídlo dlouhou dobu před sebou schovávají, ale během záchvatů si ho stejně zajistí a můžou dokonce i krást v obchodě či vybírat popelnice... pro jídlo v tu dobu udělají vše.

Bulimie je 3x častější než anorexie a také se u dívek objevuje o nějakou dobu později, ale je mnohem hůře rozpoznatelná než anorexie, jelikož bulimičky si většinou váhu udržují - během záchvatů jim váha stoupá, ale v meziobdobí zase klesá.

Tyto psychické problémy jsou doopravdy hrůzunahánějící, ale co se začalo velice šířit je to, že se dívky ÚČELOVĚ stávají anorektičkami či bulimičkami... Založily si vlastní komunity - PRO ANA - pro anorektičky a PRO MIA pro bulimičky... dále pro ty, které se sebeпошкозují - PRO SIA, které se impulzivně a nekontrolovaně přejídají... rozlišují se pomocí různobarevných náramků, dávají si rady, jak se stát jednou z nich, zveřejňují svoje motta, cíle a tzv. THINspirace (většinou fotografie nebo videa neskutečně vychrtlých modelek) - v podstatě nabádají další dívky ke své „dokonalosti“

Pravidelně se váží, z příběhu vyléčených i ostatních si přečtete, jak jim rodiče zabavovali váhy...zakazovali sport...nutili jídlo... ale nic je nepřesvědčilo... mnohým z nich se i přes léčení porucha vrátila... nebo vědí, že brzy umřou a nic nenadělají... Nic jim očitivně nemůže pomoci...

Na závěr se hodí uvést věta, která se na blozích těchto dívek často objevuje, říká vše jasně - Pro-ANA (Pro-MIA, Pro-SI) komunita se rozrůstá, pomozte s jejím přijetím ve společnosti!

Autor: Michaela Cahová, IX. C

KUPUJTE GAG-BEN!

Co si nepřčtete na stránkách
GAG-BENU,
to si jinde nepřčtete!
Chcete vědět víc?
Sledujte webové stránky
GAG-BENU!

Absolutně perfektní

Jako tradičně každý rok, tak i tenthle rok se žáci devátých tříd zúčastnili výměnného pobytu s Rosenvangskolen v dánském Arhusu. Jelikož jsme už jejich školu navštívili, byla řada na nás, abychom naše kamarády pohostili alespoň tak dobře, jako oni nás.

Výměna probíhala téměř na úplném začátku školního roku – 7. září !!! Takže asi chápete, jak byla veškerá organizace dost těžká a narychlo...ale přece jenom většina naší třídy (ti, co ubytovali) nasedla do objednaného velkého autobusu a jela naproti našim dánským kamarádům do Prahy. Přijeli jsme trochu dřív, takže jsme se na chvilku ještě prošli po Václavském náměstí a potom jsme už konečně dokráčeli na pražské vlakové nádraží...

Dáni překvapivě nevypadali unavení, dokonce působili velice čile! Okamžitě jsme se všichni přivítali a my Češi jsme pomáhali s kufry.

Program jsme měli od začátku do konce velice nabitý. Navštívili jsme lanové centrum v Brně, Moravský kras, galerii Vaňkovku a nákupní centrum City Park, Bowling U Kmotra, vyráběli jsme si hrnečky, zaspotovali jsme si, lezli jsme po stěnách, obcházelí jsme město, navštívili jsme (většina) čajovnu a na konec jsme jeli znovu do Prahy...

V Praze jsme se asi hodinku a půl procházeli po památkách, aby Aarhusáci viděli naše hlavní město a následně jsme měli tři hodiny rozchod po náměstí. První hodinku jsme čile obíhali obchody, ale pak na nás dosedla únava z celého týdne a pomalu jsme se začali seskupovat „pod ocas“. Tam jsme si také vyslechli vyprávění „pana protestanta“ a potom jsme začali nastupovat zpět do autobusu.

Bohužel, když si Dáni přenášeli věci do hotelu, náš řidič autobusu dostal pokutu za špatné stání! Tím pádem jsme absolutně neměli šanci rozloučit se, ale když viděli učitelé, že nám je to fakt líto, ještě jsme se otočili a s našimi kamarády se rozloučili (všechno jsme museli provádět v autobuse, kde bylo dost málo místa). Všichni jsme byli spokojenější a shodli jsme se, že tato výměna byla absolutně perfektní :).

Celkové hodnocení výměnných pobytů:

Nedá se říci, která výměna byla nejhorší a která nejlepší. V každém případě jsme s Rakušáky měli nejlepší program – neměli jsme ani chvilku bez programu. Zase s Němci jsme se nejlépe spřátelili a ještě teď si stále píšeme a Dáni? Všichni rodiče je hodnotili jako nejlepší. Možná to bylo tím, že byli starší, ale rozhodně byli ze všech nejslušnější.

Autor : Michaela Cahová, IX. C

Znáte Grossbottwar?

MY už ano!

Ani letos jsme neporušili tradici výměnných pobytů s Německem. Se svými zážitky vás seznámím v tomto článku.

Středa 6. 10. 2010: Cestovní den

Do Německa jsme se museli nějak dopravit a zvolili jsme klasický dopravní prostředek: autobus. Cesta byla jako vždy dlouhá a únavná, ale první večer v rodině byl moc zábavný.

Čtvrtek 7. 10. 2010: Čas na seznámení

Přes den byla komunikace trochu rozpačitá, ale večer se atmosféra uvolnila.

Bramborová kaše

Jídlo, které známe všichni, ale vysvětlit anglicky co máme na mysli, nám s kamarádkou dalo pěkně zabrat. Nakonec jsme si pomohli překladáčem, ale Němci se nedali a chtěli se toto slovní spojení naučit. Nakonec se jim to podařilo a měli ulehčené vysvětlování.

Měsíce v roce

Jako dárek jsme do rodiny přivezli mimo jiné i velký kalendář na rok 2011 s obrázky židovské čtvrti. Rodina, ve které jsme byli ubytováni, se snažila přečíst všechny měsíce správně česky, ale s některými měli opravdu potíže. Třeba na červenec se jenom koukli a už listovali dál, ani se nepokusili ho přečíst. Poslouchat jejich snažení bylo někdy moc vtipné.

Pátek 8. 10. 2010: Den bolavých nohou

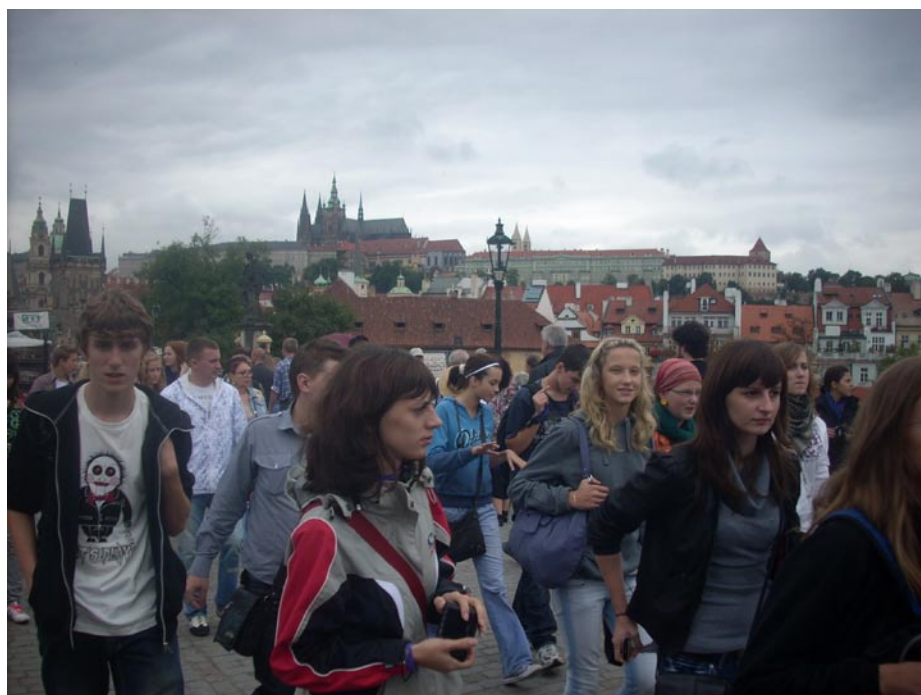
Pátek byl ve znamení chůze. Celý den jsme cestovali pěšky po jejich malém městečku Grossbottwar, absolvovali jsme několik různých exkurzí a prohlídek a aby toho nebylo málo, večer jsme se ještě zúčastnili dlouhé procházky okolo města.

Výtah ve mlýně

Jedna z našich zastávek byla i ve mlýně. Dívali jsme se, jak se vyrábí mouka a prošli jsme se celým mlýnem. Na závěr nás svezli „výtahem“, myslím, že byl na mouku nebo tak něco. Stoupili jsme si na dřevěné prkno, jeden pán uvolnil provaz a jeli jsme (vždycky po dvojicích) směrem dolů. Když jsme pozastavili, už jsme chtěli vystoupit, ale výtah jel ještě dál, takže jsme se pořádně lekli. Byl to nejlepší zážitek z celé exkurze.

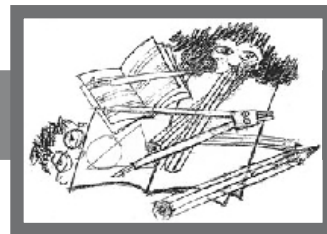
Paparazzi

Naše ubytovatelka Nadine má smysl pro humor. Každou chvilku vytasila foťák, zakřičela „Paparazzi!“ a začala nás fotit. Já jsem to nenáviděla, protože ona si vážně uměla vybrat chvilku. Třeba jednou jsem si večer četla, roz-

Kam v Praze?

Foto: Ludmila Bártíková

valená přes celou postel a cpala jsem se čokoládovou tyčinkou. Asi si umíte představit, co z toho vzniklo za fotky...

Sobota a neděle, 9. a 10. 10. 2010

Sobota byla odpočinková, hrozně nás bolely nohy po chození z předchozího dne, ale neděle byla snad ta nejlepší neděle, jakou jsem kdy zažila!

Tripsdrill

Tripsdrill je obrovský zábavný park, který jsme navštívili právě v neděli. Vyzkoušeli jsme snad všechny atrakce, od lavice přes housenkovou dráhu, loď, obrovské lavory na vodě, ve kterých sedíte, vezete se a necháváte se smáčet až po obří horskou dráhu. Prostě slova na tento zážitek nestačí. Celý den jsme si užívali a zábava přispěla ke zlepšení našeho vztahu.

Pondělí 11. 10. 2010: Seznámení se supi

Dravci na hradě

V pondělí jsme se zajeli podívat na jeden hrad nedaleko městečka. Přišli jsme akorát na začátek show s dravci. Viděli jsme mnoho druhů dravců a sov, ale nejvíce mě zaujali supi. Tito ptáci se mi nelíbí, ale to, co s nimi ti lidé předváděli, bylo něco. Celé představení už bylo za námi, když najednou přiletěli tři obrovští supi. Vždycky přistáli na zábradlí hned naproti nám, dostali odměnu v podobě mrtvého maličkého kuřátka a pak byli shozeni dolů. Samozřejmě okamžitě roztáhli křídla a letěli dál, ale my jsme se při každém shození museli hrozně smát. Také pohyb supů byl legrační. Vždycky seskočili ze zábradlí, až to zadunělo, a kolíhavě, jako staří lidé, se přicou-

Já s Nadine

Foto: Kathrin Decknerová

rali k organizátorům pro kuřátko. Po celém představení jsme se ještě mohli podívat na všechna vystupující zvířata v kleci.

Úterý 12. 10. 2010: Den ve velkoměstě

Poslední den jsme jeli poznat Stuttgart. „Zlatý hřeb“ dne bylo muzeum aut.

Muzeum MERCEDES BENZ

Celé muzeum bylo obrovské a mohli jste tu vidět vývoj celé této automobilové značky. Jako nejzajímavější mi připadalo: model for-

mule, do kterého jste si mohli sednout (spíše lehnout) a zjistit tak, že řidič v tomto vozidle nemá kdovíjaké pohodlí, a nejluxusnější autobus, jaký jsem kdy viděla. Měl úžasně měkké, koženo-semišové sedačky, luxusní vybavení, no prostě krása.

Nakupování

Celé odpoledne jsme strávili ve městě. Sice si skoro nikdo nic nekoupil, ale byla zábava a to bylo to hlavní. Ono najít nějaký určitý obchod dá někdy dost práce a tak není divu, že se u toho i zasmějete.

Párty

Večer jsme měli ve škole přichystanou rozlučkovou párty. Každá rodina přinesla nějaké jídlo, skoro všichni se vystřídali u mikrofonu na karaoke show, dokonce i paní učitelka Zahrádková a náš pan řidič autobusu. Rodiče si skvěle popovídali a my, žáci jsme si užili poslední společný večer.

Den odjezdu

Domů se nikomu z nás nechtělo. Němci byli moc milí, pohostinní a někteří si mezi nimi našli nové kamarády, například já. Takže není divu, že pár slziček při odjezdu ukáplu. Už se moc těšíme, až Němci přijedou za námi a jsme rádi, že jsme poznali další zemi.

Autor: Kathrin Decknerová, VIII. B

Nezapomeňte!

GAG-BEN je tu pro vás!

Jako jezdkyň formule

Foto: Kathrin Decknerová

ŽIVOT KOLEM NÁS

Bez přátelství se nedá žít

Paní Doris dokáže upoutat své posluchače.

Foto: Pavel Mikoláš

Dne 26. října 2010 navštívila naši školu paní Doris Grozdanovičová – jeden z posledních živých svědků holocaustu. Byla uvězněna v Terezíně i se svým otcem, matkou, strýcem, bratrem a babičkou, která hned po čtrnácti dnech zemřela. Její matka zemřela o něco později na neznámou nemoc a bratr s otcem byli převezeni na východ – do Osvětimi. Jako zázrakem paní Doris přežila – v tu dobu slečna (v Terezíně byla od svých 16 let až do 19 let, takže celé mládí).

Beseda s paní Doris se uskutečnila v rámci projektu Krokus, který realizuje irská organizace Holocaust Education Trust Ireland (HETI) ve spolupráci se Vzdělávacím a kulturním centrem Židovského muzea v Praze. Zúčastnila se jej třída 9. C, žáci 6. C a část třídy 6. B. Besedy se na začátku ujal naši „devátáci“ a snažili se naučit své mladší spolužáky něco ze svých vlastních vědomostí o holocaustu Romů a právě zmiňovaných Židů. Potom jsme měli šanci zeptat se paní Doris úplně na všechno, co nás zajímalo ohledně transportu do Terezína i jejího současného života. Potěšilo nás, že celou akci natáčela „Internetová televize Třebíč“. Projekt s námi připravovali paní učitelky Kopecká a Pokorná a pan učitel Mikoláš.

Některé z našich otázek:

Jak jste se vzdělávala v době protektorátu ?

Chodila jsem do klasického gymnázia v Brně, které bylo jako jediné v době protektorátu určeno pro Židy.

Chtěla bych se zeptat, jestli jste čistá Židovka?

To sice ano, ale jinak naše rodina nebyli žádní ortodoxní židé. Normálně jsme slavili Vánoce i Velikonoce. Proto jsme nechápali, že i pro naši rodinu platí tisíce zákazů, jako třeba zákaz chození do kina, nákup čepic nebo vstup do kavárny nebo jsme museli nosit na oděvu příšitou židovskou hvězdu, od podzimu 1941.

Jak jste se dostala do Terezína ?

Byli jsme prostě v lednu 1942 zařazeni do transportu jedoucího do Terezína. Předtím odcházely transporty z Brna do Rigy a tam to byla daleko horší samozřejmě. My jsme ani nevěděli, kam jedeme. Předtím ještě jsme museli odevzdat všechny cennosti – lyže, rádia, prostě úplně všechno, co člověk měl. Nejvíce mi dodneška líto kočky, kterou jsme museli také odevzdat. Museli jsme se odstěhovat z našeho krásného bytu do toho třípokojového, kde bydlely tři, naprosto cizí rodiny. V jednom jediném pokoji jsme bydleli já, babička, matka, otec i bratr. Bylo to hrozné, já si teda vůbec nepamatuju na ty lidi, co s námi bydleli – tuto vzpomínku jsem úplně zasklila.

Tak jsme se naivně domnívali, že když budeme někde jinde spolu, že to bude lepší, ale bylo to velice naivní, protože nás odvezli do Terezína. Jeli jsme noc a celý den, i když to není tak daleko, taky náš vlak někdy odstavili. Přijeli jsme večer do Bohušovic a tři kilometry jsme museli jít i s našimi padesáti kily věcí pěšky do Terezína. Dostala jsem číslo U-59. Po nějaké době transportovali mého otce a batra do Auschwitzu.

Jak se vybírali ti, co byli transportováni dál? Rozhodovala o tom „Židovská rada“, podle čeho nevím.

Prožíval někdy v Terezíně někdo s někým nějaký „románek“ ?

Určitě ano. Dokonce se tam narodily i děti, dost špatně to pak dopadlo, protože všichni byli posláni dál na východ, kde zahynuli.

Byly v Terezíně i hodně malé děti?

V jednom domě byl kojenecký ústav.

Jak jste vnímala konec války?

Byly to smíšené pocity. Na jednu stranu jsem byla rozhodně ráda, ale na druhou jsem neměla kam jít. Ujal se mě četník, který nás hlídal při pastvě ovcí. Bydlel s rodinou v Kostelci a já po válce bydlela s nimi.

Co vám v Terezíně dělali? Co bylo nejhorší?

Nejhorší byl hlad. Já vidím tu dobu mladým očima, nechápala jsem nic.

Co jste v ghettu jedli?

Měli jsme takové lístky na snídani, oběd a večeři. Na snídani byla tenkrát jakoby káva, nějaká náhražka, a v poledne byly brambory a tuřín - to je něco jako bílá řepa, ale myslím, že už to neexistuje. A málokdy bylo mleté maso. A pak jsme dostávali čtvrtku chleba na týden a centimetr margarínu. Pak řepu a marmeládu z řepy. A umělý med, ale ten se používal i po válce. A víc si nepamatuju...

Jak jste se skontovala s vaším bratrem?

On mě našel v nějakých aktech a potom přišel do Kostelce a když jsme se sešli, tak ani on nevěřil, že žiju. A nehádali jsme se asi dva měsíce.

Nepokusila jste se někdy o útek?

Ne, nenapadlo mě to. Kam bych také šla? Nebylo kam.

Bála jste se?

Bála jsem se, že půjdu do dalších transportů.

Jaké bylo vaše největší přání?

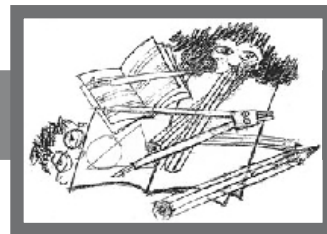
Přála jsem si, aby už byl konec války a toužila jsem po shledání.

Viděla jste někdy Hitlera?

Ne, děkuji, neviděla! On nikdy nebyl nikde k vidění.

Já bych se chtěla zeptat, jak to měly ženy třeba s menstruací a tak ?

No to, to bylo složité. Tehdy mnoho žen a dí-

vek přestalo menstruovat a vložky se dostávaly od těch, co je nepotřebovaly. Ale bylo to s hygienou velice složité. Tekla jenom studená voda. A ta mi nevadí až dosud. Od té doby jsem totiž hodně otužila.

Na jaké nemoci se nejvíce umíralo?

Třeba tyfus, který přenášely vši, blechy a štěnice. Víte, co to jsou štěnice? To jsou takoví broučci, co vám sajou krev a strašně to bolí a píchá.

Vy jste také byla někdy nemocná?

Ano, měla jsem žloutenku.

Jak dlouho jste byla v Terezíně?

Měla jsem tam čtyřikrát narozeniny.

Dostávala jste k narozeninám nějaké dárky?

Dostala jsem třeba básničku nebo kytičku.

Nemyslela jste si, když se o Židech tak hrozně mluvilo, že jste opravdu nějaký méněcenní?

Ne, to vůbec ne. Naopak, to by se snad ani nedalo přežít. I v Terezíně byli židovští vědci, umělci, lékaři, spisovatelé.

Jak probíhal váš normální den?

Vstávali jsme - už si nepamatuju kdy, ale určitě brzo. Potom jsme šli na snídani, kde se stávalo ve frontách s těmi ešusy, stejně tak i na oběd a na večeři. Pak jsme celý den pracovali. Potom jsme šli na oběd a my, co jsme byli mladí a pracovali jsme, jsme měli ve frontě přednost. A večer bylo totéž a večer se také muselo zatemnit, protože byla válka a to se nesmělo svítit. A jestli jsem měla volnou chvíli? Ano, to jsem také měla, v tu dobu jsem si nejvíce četla, knížky jsme si vzájemně půjčovali, a povídala si s přáteli.

Našla jste si tedy i vy nějaké přátele?

Měla jsem přátele a mám dosud. Víte, bez přátelství se vůbec nedá žít. Přátelství je v životě strašně důležité.

Zasazené cibulky krokusů na jaře žlutě vykvetou.

Foto: Pavel Míkoláš

Paní Doris se svými vděčnými posluchačkami.

Foto: Pavel Míkoláš

Po této části besedy jsme se tepleji oblékli a vyšli na školní pozemek. Tam už bylo nachystané místo na sázení cibulek žlutých krokusů, které měly připomínat židovské děti, co zemřely během šoa, a jejich žlutá barva symbolizovat žlutou Davidovu hvězdu, kterou spolu s ostatními Židy musela nosit i paní Doris. Cibulky jsme zasázeli kolem stromu, který znamená budoucnost a život, do tvaru kruhu, který symbolizuje přátelství nebo rodinu. Cibulky žlutých krokusů jsme dostali od organizace HETI. Sázeli je všichni účastníci besedy. Cibulky krokusů by měly vykvést na konci ledna nebo na začátku února – kolem Mezinárodního dne památky obětí holocaustu (27. ledna).

Naši šestáci nám slíbili, že o krokusy se budou starat i po dobu naší nepřítomnosti. Projekt Krokus se nám velmi líbil a těšíme se na krokusy až vyrostou a vykvetou a na další setkání s paní Doris.

Autor: Michaela Cahová, Kateřina Veselá, IX.C

Milí čtenáři rubriky Příroda!

Vedoucí této rubriky se s Vámi na konci školního roku rozloučila a nyní je na nových a mladších redaktorech, aby Vás těmito stránkami provázeli. Jak to zvládl, posuďte sami.

V přírodopisném kroužku jsme si povídali o zvířatech, pouštěli jsme si video o rosomákově a spolužákova maminka nám donesla ukázat chameleóna. Dozvěděli jsme se o něm spoustu zajímavostí. Tomášova maminka chová i další zvířata: hada, gekončíky, želvy, papouška, psy a koně. Možná se příště setkáme zase s některým z těchto zvířat.

Chameleón jemenský

Jak se jmenuje?

Charlie.

Čím se živí?

Cvrčky a mouchami. (Je to masožravec.)

Jí jednou denně, přes noc spí.

Jak je starý?

Tři roky.

Je něčím zajímavý?

Mění barvy od světle zelené do tmavě černé podle nálady. Má mimořádně dlouhý jazyk.

Kolika let se dožívá?

Od 5 do 6 let.

Odkud pochází?

Z hornatých oblastí Jemenu a Saudské Arábie.

Belinka je vždycky ve střehu

Foto: Barbora Havlenová

Jak rychle se pohybuje?

Rychlostí želvy.

Kolik stojí?

Od 900,-Kč do 1500,-Kč.

Jakou má běžně barvu těla?

Světle zelenou.

Co mu vadí?

Když se s ním rychle pohybuje.

Čím se liší sameček od samičky?

Samičky jsou menší než samečci. Pro chov sameček potřebuje více samiček.

Autor: Eva Kujalová, VI. A

Moje koťátka

Naše kočička Jarunka porodila sedm krásných koťátek. Dva kluky a pět holčiček. Kocourci se jmenují Azrael a Janeček. Kočičky se jmenují Bella, Cindy, Kitty, Rája a Láďa. Každé koťátko má jinou barvu. Nejvíce je baví po mně šplhat, to jsou ve svém živlu. V jednom měsíci začala jíst granulky a konzervy. Také se schovávají a pak na sebe skáčou. Je veliká legrace je při hraní pozorovat. Když se po dlouhém hraní unaví, lehnou si různě přes sebe a pomalu usínají. Když za nimi přijdu a ona zrovna spinkala, tak na mě jen rozespale mžourají.

Mám je moc ráda.

Základní informace

Kočka je březí kolem dvou měsíců. Poté se jí narodí koťátka. Ze začátku mají zalepená očka. Pak se jim otevrou a mají je modrá. Postupně se jim zbarvují. Přibližně v jednom měsíci začnou jíst pevnou stravu, např. konzervy a granulky. Když jim je něco přes dva měsíce, můžou si je jejich budoucí majitelé vzít.

Autor: Barbora Havlenová, VI. C

Chameleleo jemenský

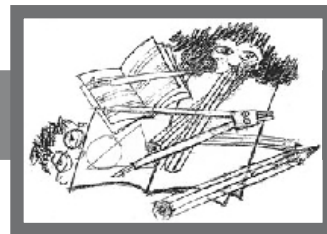
Foto: Eva Pokorná

Máte rádi zvířata?

Chováte nějaké zvířátko?

Napište nám o svých zkušenostech!

Budete vítáni na našich stránkách!

Podzim

Příjemné teplo babího léta nám prochází celým tělem a čerstvý vzduch s nádhernou vůní listů a spadaneho jehličí nám načechrává nejen čichové buňky, ale i vlasy a tenké pohodlné oblečení. Ptáci si hlasitě povídají na okenních římsách, ale v jazyce, kterému my smrtelníci nerozumíme. Pomalu kolem nás plachtí krásní pavoučci, kteří vytvářejí drobné „padáčky“, kterými se dopravují z místa na místo a poté utkají jemné pavučinky tam, kam se jen podíváme. Když na tyto pavučinky kápne pár kapek z jemného podzimního deště, promění se v hedvábné závoje jako pro lesní víly. Listí na stromech pomalu žlutne až hnědne, padají a uzávají kaštiny. Všude je plno lidí dychtících po procházce v posledních krásných dnech roku. Vědí dobře, že brzy takto krásné počasí skončí a jemný deštěk se promění v husté „slejšky“. Ptáci už venku nešvitoří, ale pilně se připravují na krutou zimu. Už nepadají kaštiny, ale zrezavělé listy, které dříve stromy zdobily. Lidí venku ubývá – každý si raději zaleze domů do tepla. Navíc se ráno objevuje čím dál silnější námraza. Už to není ten babí podzim, ale nepěkná příprava na zimu. Přesto však něco krásného zůstává, ale to musí každý z nás objevit sám.

Autor : Michaela Cahová, IX. C

Globální oteplování

O globální oteplování se v nynější době zajímají všichni a všechno – od aktivistů, politiků, přes média až po veřejnost. Neustále se točí nějaké filmy, dokumenty, píšou se na toto téma knihy, propagují boj proti oteplování holýwodské celebrity... ale jak vlastně vše doopravdy je?

Tyto klimatické změny jsou způsobeny hlavně dvěma plyny a těmi jsou oxid uhličitý a metan. Jejich koncentrace se však od roku velice zvýšila. Koncentrace oxidu uhličitého se zvedla o 31% a metanu dokonce o 149 %! Nebýt sice těchto plynů, život na Zemi by nemohl vůbec existovat, ale v takovém množství vytváří silnou vrstvu, která propouští teplo pouze dovnitř a ven propouští doopravdy malou část, navíc sluneční aktivita poslední dobou prokazatelně zesílila, tudíž se naše planeta docela pomalu, ale jistě otepluje.

A co vše toto globální oteplování způsobuje?

V první řadě celosvětové ústupy ledovců – od roku 1990 do roku 1980 ustoupilo 142

ze 144 ledovců! A od té doby jejich ústup ve velkém měřítku zrychlil a některé ledovce zmizely úplně...

Dále se zvyšuje množství hurikánů a cyklónů, jež způsobují velké škody a mají negativní vliv na ekonomiku mnoha států.

Zlepšuje podmínky pro epidemie až pandemie nejrůznějších nemocí jako je malárie nebo vzteklinka.

Profesor Jaroslav Kadrnožka dokonce zveřejnil v jedné ze svých publikací odhad, že pokud by teplota vzrostla o 3 °C, vzroste území ohrožené malárií z 25 na 60% .

Zvýšení hladiny moří a oceánů díky tání ledovců – sebemenší zvýšení může negativně ovlivnit většinu přímořských měst a později i nízko položené státy jako třeba Nizozemsko a tím ovlivnit nejen státní, ale také světovou ekonomiku.

Díky zmenšování sněhové pokrývky a rozrůstajícími se pouštěmi jsou vytlačovány jak rostliny, tak živočichové. A pravděpodobně poté vyhynou.

Všechny tyto důsledky pocítí téměř každý a budou čím dál více intenzivnější, pokud nic neuděláme. Každý jedinec může pomoci už třeba tím, že bude využívat více obnovitelných zdrojů, nebude spalovat nekvalitní uhlí, jezdit spíše hromadnou dopravou a chodit více pěšky nebo jezdit na kole, nakupovat co nejvíce výrobky vytvářené bez zatížení životního prostředí nebo pěstovat více zelených rostlin. Každá pomoc je důležitá a je na každém, jak moc Zemi pomůže.

Příští téma – Ozonové díry

Autor: Michaela Cahová, IX. C

Moje Vysočina

Můj rodný kraj je Vysočina, která se vlastně rozprostírá v samém středu České republiky. Podle některých pramenů leží dokonce geografický střed Evropy na území našeho kraje poblíž vrchu Melechov na západě okresu Havlíčkův Brod v blízkosti Stvořidel na řece Sázavě.

Vysočina je jedním ze tří vnitrozemských krajů v Česku, svojí rozlohou zaujímá 6 795 km². Území kraje Vysočina je vymezeno 5 okresy: Havlíčkův Brod, Jihlava, Pelhřimov, Třebíč a Žďár nad Sázavou. Krajským městem je Jihlava.

Vysočinu tvoří Českomoravská vrchovina se svou nádhernou a velmi zachovalou přírodou. Na jihu zahrnuje západní část Jevišovické pahorkatiny a sever Javořické pahorkatiny, na západě je Křemešnická vrchovina, na severozápadě leží Hornosázavská pahorkatina, na severu Žďárské vrchy s Hornosvrateckou pahorkatinou, na východě a v centru je Křižanovská vrchovina. V Jihlavských vrších (Javořické pahorkatině) se nachází nejvyšší hora Javořice (837m). Jen o metr nižší je vrchol Devět skal ve Žďárských vrších. Vysočinou protéká řada menších řek, z nichž k těm důležitějším patří Sázava, Svratka či Jihlava, která protéká mým rodným městem - Třebíčí.

Návštěvníci, kteří na Vysočinu zavítají, zde naleznou také dvě chráněné krajinné oblasti, kterými jsou: Žďárské vrchy a Železné hory.

Autor: Sheila Freyová, VI. A

Krásy Vysočiny

Foto: Eva Pokorná

Ze sportovních utkání

Na startu.

Foto: Pavel Mikoláš

Sprinterský trojboj

V úterý 7. září se ve velmi chladném počasí uskutečnil na třebíčském stadioně závod o nejrychlejšího Třebíčana a Třebíčanku ve sprinterském trojboji. Závody se vydařily, až na jednu věc. Na počasí. Největší soupeř každého sportovce v tomto případě byla velká zima, neboť svaly vždy rychle ztuhnou. Proto se musíte neustále hýbat. Naštěstí se nikomu žádný úraz nestal.

V kategorii mužů se vítězem stal Josef Chyba a v kategorii žen zvítězila Barbora Doležalová. Nejrychlejší z nejmladších žáků byli Daniel Zbránek a Monika Paločková, v mladším žactvu David Rydlo a Kateřina Muchowitová, ve starším žactvu Vojtěch Vorlíček a Bára Doležalová, v dospělých Josef Chyba a Eliška Randulová.

Semifinále MČR družstev

Dne 25. září se v Pardubicích uskutečnilo Semifinále MČR družstev, kam jsme také jeli. Družstva žáků a žáků se po postupu z krajského kola utkala s družstvy z Čech a Moravy. Přivítalo nás právě podzimní počasí. Myslím, že organizace závodu byla dobrá, ale mohli bychom jim vytknout časový pořad. Někteří závodníci museli běhat z jedné disciplíny na druhou. A myslíme si, že časový pořad by šel zorganizovat lépe. Dívky skončily na sedmém místě se 70 body. Z naší školy se zúčastnily Bohmová, Attasková, Sylvestrová, Štěpničko-

vá a další. Z našich zákyň bodovala Kateřina Sylvestrová, která vyhrála disciplínu oštěp a umístila se na 9. místě na trati 150m. Chlapci bojovali o třetí místo s Jabloncem nad Nisou. Nakonec se jim podařilo zvítězit o 11,50 bodů. Tím si zajistili postup do finále mistrovství České republiky. Daniel Poustka, který skončil sedmý na kouli a Jan Karas, který skončil na trati 300m na desátém místě a na 1500m byl druhý. Pak startovala taky štafeta 4 x 60m, kde nás reprezentovali Kotrba, Nejedlý a Picmaus.

Finále MČR družstev

V sobotu 2. října se v Kladně uskutečnilo Finále MČR družstev. Ze semifinále postoupilo jen družstvo chlapců, a tak zde Třebíč reprezentovali jen žáci. Z reprezentantů naší školy zde závodili Jan Karas (1500m, 300m). Kamil Mrňa (skok do výšky) a Jan Palát (hod kladivem). Jan Karas skončil na 1500m na 11. místě s odstupem na vítěze jen 9s. Na 300m doběhl v rozběhu na čtvrtém místě. Kamil Mrňa skončil na devatenáctém místě a Jan Palát na sedmáctém. Na prvních třech místech skončila města Kladno, Opava a Olomouc. O šesté místo se prali s Prahou, ale nakonec skončili na sedmém místě.

Autor: Kateřina Sylvestrová, Jiří Karas, IX. B

Přespolní běh

Dne 7. 10. 2010 se konalo okresní kolo přespolního běhu, kterého se účastnilo deset žáků naší školy. V kategorii dívek (6. - 7. třída) na 1000 metrů soutěžily Petra Jordánová, Hana Patočková, Darina Čičáková, Michaela Skřivánková a Nikola Kratochvílová. V kategorii chlapců (6. - 7. třída) na 1000 metrů soutěžili Jakub Mikoláš, Dominik Špaček, Jan Zbránek, Kamil Řiháček a Tomáš Vilímek. Dívkám se vedlo dobře a skončily na prvním místě, čímž postoupily do krajského kola. Chlapcům se tolik nedařilo, ale skončili na krásném třetím místě.

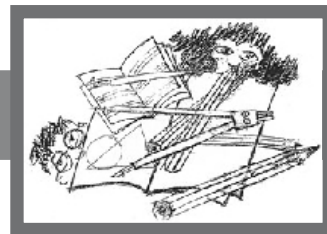
O týden později 13. 10. se konalo krajské kolo, ve kterém tentokrát dívky takový úspěch neměly a skončily poslední.

Autor: Michaela Doležalová, VII. C

Okamžiky soustředění

Foto: V. Fišera

Běh Libušiným údolím

9. 10. 2010 přivítalo běžce Libušino údolí. V kategorii nejmladších zákyň se umístily dvě dívky ze Základní školy Benešova a hned na dvou prvních místech. Po skončení závodu jsem si s nimi povídala.

Hana Patočková

Jak dlouhá byla trať?

600 metrů.

V jaké věkové kategorii jsi běžela?

Rok narození 1999-2000.

Kolik účastníků závodilo?

Pět lidí.

Jak jsi dopadla?

1. místo.

Připravovala ses nějak speciálně na závod?

Ne.

Kde běháš raději na stadioně nebo v přírodě?

V přírodě.

Jaký máš ze svého výkonu pocit?

Dobrý.

Zuzana Fruhaufová

A jak jsi dopadla ty?

2. místo.

Připravovala ses nějak speciálně na závod?

Ne.

Kde běháš raději na stadioně nebo v přírodě?

V přírodě.

Máš k tomu nějaký důvod?

V přírodě je to hezčí.

Jaký máš ze svého výkonu pocit?

Divný.

Autor: Karolína Křečková, VI. B

Mezistátní utkání v Passau

V neděli 10. 10. 2010 se uskutečnily závody v německém městě Passau. Jeli jsme tam už v sobotu, protože cesta trvala dlouho. Město Passau je velmi zajímavé historické a krásné město. Měli jsme rozchod, tak jsme si ho mohli sami prohlédnout. Večer jsme jeli lodí po Dunaji. Byl to velmi krásný zážitek. V den konání závodu jsme měli velmi pěkné a teplé počasí. Protože to bylo v Německu, domluva s rozhodčími byla trochu obtížná, když jste potřebovali odběhnout na jinou disciplínu. Ale byla tam s námi překladatelka, která vše přeložila. Z naší školy se zúčastnili žáci Jan Karas a Kateřina Sylvestrová. Byli tam ale i žáci, kteří na ZŠ Benešova také dříve chodili. Mohli jsme se pochlubit vítězstvím starších žáků, neboť skončili na 1. místě.

Autor: Kateřina Sylvestrová, Jan Karas, IX. B

V Passau

Foto: V. Fišera

Běh na Hrádku

Ve středu 20. 10. 2010 se na Hrádku konalo Mistrovství České republiky v přespolním běhu. Někdo musel nachystat trať a obsluhovat várnici s čajem a ten někdo jsme byli my, 8. B.

Ráno byla zima, takže jsem se teple oblékla, ale moc mi to nepomohlo, za šest hodin strávených venku jsem stejně vymrzla. Když jsme všichni dorazili na místo konání závodu, učitelé nám rozdělili úkoly a my jsme se rozmístili po trati a začali jsme ji ohraničovat páskou a kužely, připevňovali jsme do země tyčky vyznačující cestu a odhazovali z dráhy klacky. Celé tyto přípravy nám zabraly asi hodinu a půl, takže jsme dostali malý rozchod a mohli jsme zamířit do města. A kam vedla naše první cesta? Samozřejmě do tepla jakéhokoliv obchodu.

Samotný závod trval jenom chvilku, nejprve běžela děvčata a poté chlapci. My v cíli jsme měli za úkol každého, kdo doběhne, zařadit aby se poznalo pořadí, ale závodníci nechtěli spolupracovat (po doběhnutí se svalili na zem vyčerpaní a už se nechtěli hnout), a tak se nám to moc nedařilo. Nakonec se zapsaly výsledky, my - pomocníci jsme šli uklidit celou trať (samotný závod trval několik minut, ale všechno okolo pár hodin...), pak na oběd do Týnské školy a poté domů.

Pro mě byl tento den zpestření týdne, ale dobrovolně už bych si ho asi nezapomněla, protože ta zima byla opravdu hrozná.

Autor: Kathrin Decknerová, VIII. B

Baví vás také fotbal ?

K fotbalu jsem se dostala hlavně díky mému tátovi, který fotbal trénuje, můj mladší bratr se také zajímá o fotbal, a proto vás seznámím s některými fotbalovými událostmi měsíce října.

Kvalifikace ME ve fotbale 2012

8. 10. fotbalové utkání Česko - Skotsko. Česká fotbalová reprezentace si v pátek 8. října 2010 zahrála se Skotskem. Tento zápas byl velice těžký, ale Češi nepodlehli Skotům a hned v 70. minutě z rohu odcentroval Tomáš Rosický na Bednářovu hlavu, který míč prodloužil a tím nahrál Romanovi Hubníkovi, který těsně minul McGregora a míč se zastavil v síti. Tento zápas byl velmi důležitý, protože první utkání náš tým překvapivě prohrál s Litvou, a kdybychom i po druhé zaváhali, postup na ME by se nám hodně vzdálil. Utkání jsme zaslouženě vyhráli 1:0.

12. 10. - fotbalové utkání Česko - Lichtenštejnsko. Hned po čtyřech dnech v úterý 12. října se naše reprezentace utkala v Lichtenštejnsku s domácím týmem. Utkání s fotbalovým trpaslíkem skončilo naším vítězstvím 2:0, kdy branky vstřelili ve 12. minutě Tomáš Necid a ve 29. minutě přidal druhý gól nejmladší hráč týmu Václav Kadlec. Toho v národním mužstvu do šestnácti let trénoval můj táta Aleš Křeček.

Autor: Karolína Křečková, VI. B

PC

Skončily nám prázdniny a začal nám nový školní rok a s ním přichází i další číslo školního časopisu a v něm je PC Rádce. Letos si PC Rádce rozdělíme na dvě části a to Grafiku a Internet, obě části budou vycházet současně, pro část grafickou budete potřebovat :

- anglický Photoshop CS5 (dále jen PS) - stáhnete ho kdekoliv (např. Stahuj.centrum.cz – trial verze), koupíte nebo si ho jinak seženete, to už je na vás
- mozek
- dobré nápady
- chuť vytvářet nové věci a chuť učit se nové věci

Nyní si napíšeme, co budeme v příštích číslech školního časopisu dělat...

Grafika

1. Seznámení s Photoshopem a jeho nástroji - zde snad není co vysvětlovat, prostě si popíšeme základní nástroje PS.

2. Vrstvy - zde si popíšeme, jak pracovat s více vrstvami, protože v PS můžete mít třeba 100 vrstev a různě mezi nimi přepínat. Ořezávání obrázků - zde si popíšeme, jak ořežeme obrázek tak, aby nebylo (nebo téměř nebylo) vidět pozadí obrázků.

3. Pozadí

- a) průhledné pozadí
- b) dva způsoby duhového pozadí
- c) různorodá pozadí a vhodné barvy k nim

4. Jednoduché vylepšení písma - zde si vysvětlíme vylepšení nějakého textu jen za pomoci Layer Style (styl vrstvy) vrstvení (více vrstev na sobě).

5. Složitější vylepšení písma - zde si popíšeme, jak vylepšit písmo pomocí více vrstev, filtrů atd.

Návody budou psány pro Photoshop CS5, takže nemusíte některé funkce ve starších verzích vůbec nalézt, proto doporučuji danou verzi.

Internet

1. Vkládání HTML kódů do stránky.
2. Jaké HTML kódy se do stránek hodí/nehodí.
3. Jednoduché HTML kódy, které rozšíří základní funkce editoru.
4. Složitější HTML kódy.

Návody jsou psány pro websnadno.cz, proto pokud máte web na jiné stránce, nemusí zde být daná funkce dostupná.

Autor: Petr Glaser, VIII. B

Letadlo X-Twin: PalmZ

Technické údaje:

- *Možnost volby ze tří kanálů.
- *Dobíjení přes dálkový ovladač.
- *Pohon: dva Xmotory.
- *Vyrobeno polystyrenu EPP.
- *Dobré letové vlastnosti.
- *Může létat uvnitř v domě i venku.
- *Je k dostání ve třech barvách
- *Rozměry: 20×18 (rozpětí křídel x délka)

*Hodnocení: 93%

+	-
cena	vzhled
velikost	výdrž
ovladatelnost	

Letadlo X-Twin: PalmZ

Foto: www.4kids.cz

Autor: Dominik Jeřábek, VII. C

Víte, co je airsoft?

Airsoft je moderní druh vojenského sportu podobný paintballu, místo munice s barvou se v něm však používají malé plastové kuličky, které jsou levnější. Kořeny airsoftu sahají do Východní Asie konce 80. let 20. století, obzvláště pak do Japonska, kde bylo vzhledem k místním zákonům pořizování ostrých zbraní velmi obtížné. Japonci proto hledali jiný způsob. Airsoft je v mnoha oblastech Asie dodnes velmi oblíbený. Většina airsoftových zbraní a příslušenství pochází právě z těchto zemí. Hra je založena na čestném chování hráčů – pokud je hráč zasažen či jiným dovoleným způsobem zabit, musí se sám přiznat. Základní dělení zbraní:

Krátké manuální – Krátké zbraně, které je potřeba po každém výstřelu ručně natáhnout.

Dlouhé manuální – Dlouhá verze manuálních zbraní, oproti krátkým mají podstatně větší dosah.

Manuální odstřelovačky – Odstřelovací pušky s manuálním pohonem fungují sice na stejném principu jako ostatní manuály, ale jsou to nejpřesnější zbraně.

Plynové – U plynových zbraní je kulička vystřelována tlakem plynu, jehož skladovací nádobka je obvykle součástí zásobníku.

Elektrické (AEG/AEP) – U těchto zbraní je píst poháněn vestavěným elektromotorem, který je napájen akumulátorem. Dostřel mají obvykle okolo 40 – 55 metrů. Dají se vylepšit tzv. upgradem.

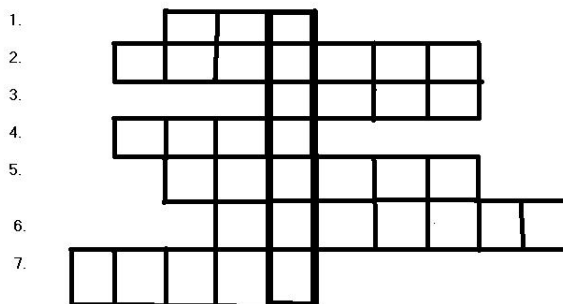
Existují také airsoftové tábory, ale o těch vám napíši příště.

Autor: Petr Řezáč, VII. C

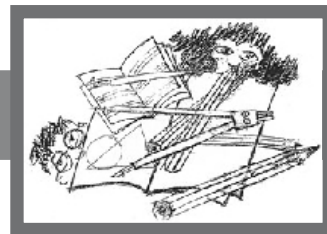
Luštěte s námi!

Správné znění tajenky najdete v příštím čísle!

Autorem křížovky je Petr Řezáč, VIII. C

1. kulatá věc, s kterou se hraje fotbal, 2. jméno naší šéfredaktorky, 3. noční pták, který hlasitě houká, 4. dopravní prostředek, 5. nejrychlejší zvíře na světě, 6. zelený citron, 7. věc, kterou posíláme z výletů

Babičko, přišel ti balík!

Takový byl obsah babiččina balíku.

Foto: Kathrin Decknerová, VIII. B

Možná si pamatujete na můj první rozhovor pro tento časopis s mojí babičkou. Pro ty, kteří ještě nejsou v obraze, byl o sbírání cukrů, kterému se babička věnuje. Je to už celkem starý článek, ale ještě stále má ohlasy v podobě občasných dodávek cukrů od učitelů (za které moc děkuji).

Ale největší radost babičce udělal e-mail od zaměstnance cukrovaru, také sběratele cukru. Ten babičce nabídl, že ji může obohatit sbírku několika vzácnými kousky, jako je například kostka EU 2009. Babička samozřejmě neváhala a okamžitě odpověděla, a tak když se jednou dědeček vrátil z pošty, křičel už ode dveří: „Babičko, přišel ti balík!“ Vážil pět kilo a byly v něm tři cukrové kostky, včetně zmiňované EU kostky, francouzské cukrové série a ještě několik cukrů navíc.

Babička má radost do dneška a děkuje nejenom velmi laskavému zaměstnanci, ale i našemu panu řediteli, který to přeposláním e-mailu mé mamce vlastně zprostředkoval. Moc děkujeme!

Autor: Kathrin Decknerová, VIII. B

Modelingová agentura STYL Olomouc Příběh začíná...

Dne 21. září 2010 proběhl casting pro dívky i pro chlapce od třinácti let a od určité výšky. Já na ten casting šla. Uspěla jsem. Byl tam ředitel Zdeněk Pánek a ten mi říkal různé podmínky, kdybych náhodou chtěla modeling opravdu dělat. Dne 25. září 2010 mi zaslal e-mail, v němž bylo napsáno, jakou určitou částkou bych platila různé kurzy. Prvně jsem odpověděla, že ne, protože to stojí tolik a tolik peněz, on napsal, že nejsem sama a i mně by mohl nabídnout splátkový kalendář. Tuto informaci jsem se dozvěděla včera. Takže jsem se s rodiči domluvila a odepsala jsem ANO. V tomto případě se mám 2. října 2010 dostavit na určité místo, donést peníze a může začít výcvik.

Já osobně jsem šťastná, že mě vybrali, i když budu muset změnit skoro celý svůj život, ale to mi nevadí. Tohle byl jeden z mých snů a taky se mě zatím plní. A já? Já si za ním budu stát. Chtěla jsem napsat tento článek, abyste věděli, že i jedna prostá holka se může dostat takhle nahoru. Já to dokázala a i kdybych to odmítla, tak bych to dokázala, a to tím, že by mě tam prostě chtěli.

Tohle je zatím začátek mého příběhu. Teď to zatím začíná. Po několika hodinách kurzu vám potom napíšu, abyste věděli, jak budu v kurzech a ve světě modelingu pokračovat.

Držte mi palce, ať mi to opravdu vyjde.

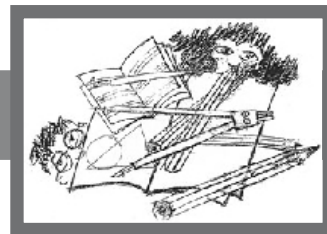
Autor: Renata Lysáková, VIII. B

ZÁBAVA

天使 - ANĐEL

Příběh vypráví o čtrnáctileté dívce Miyu, která nadevše zbožňuje známou japonskou kapelu NIGHT ESSENCE, která ji svým stylem a hlavně pohledným kytaristou Rjo úplně uchvátila. Náhle se ale kapela po vážných hádkách mezi členy rozpadá. A Miyu je zoufalá. Zoufalství však není dlouhé, brzy ji čeká velké překvapení v podobě nových studentů na škole, kam chodí.

Rjo a jeho bratři Nobu kvůli kariéře nechali školy a teď se do ní musí vrátit a čelit studentskému životu. Miyu má svého idola na scéně denně - musí se přece pokusit ho zaujmout! Ovšem to se neobejde bez potíží, a tak nás čeká dlouhý příběh...a kdo ví, jak nakonec dopadne!?

Tohle je má vlastní vymyšlená manga i vymyšlený příběh. Doufám, že se vám bude líbit.

1. DÍL

„Docela by mě zajímalo, co nám chce ředitelka říct?“ zívla dívka v přední lavici a zadívala se na hlouček dívek za ní. Skláněly se všichni nad nějakým časopisem.

„Holky, co tam máte?“ zajímala se, vstala a nakoukla přes rameno drobné Keiko. Zavláděly šum.

„Tohle by se neměla dozvědět Miyu nebo se zblázní...“ usoudila jedna z dívek, když zvedla hlavu, aby se podívala, co ta novina dělá s jejími kamarádkami a jestli s ní souhlasí.

„Naprostou souhlasím...“ ozvala se jí odpověď za zády.

„Co bych se neměla dozvědět?“

Tón tohoto hlasu byl zvědavý a dokázal zaražít všechny dívky, co stály u onoho tajemného článku v časopisu.

„Miyu! Viš, to je náhoda, že jsi tady tak brzo!“ Natsuko, nejlepší kamarádka Miyu, se na ni usmála, sáhla po časopisu a hodila ho do lavice.

„Nebuďte jako malý...“ otočí Miyu oči sloup, natáhne se pro časopis, aby si prohlédla, co před ní chtějí tajit. Hudební časopis? Mohlo by tam být něco o jejich úžasných Night Essence! Pomyslela si okamžitě a přání se jí splnilo. Něco tam o nich opravdu bylo. Název článku ji zarazil. „Night Essence! - Tajemství skupiny - nesnáší se snad?!“

„Cože? Jak se můžou nesnášet? V minulém článku psali o tom, jací jsou nerozluční přátelé!“

Podivila se a začala číst. Na konci reportáže se zarazila o to víc.

„Možný rozpad kapely?!“

„Slečna se chce nechat vyzkoušet? Výborně!“ Miyu zvedla překvapeně hlavu a uviděla nad sebou obličej její ne zrovna oblíbené kantorky na japonské dějiny. Rychle mrkla po hodinách, už vážně začala hodina a ona si toho nevšimla!

„Nastupte si k tabuli,“ poručila učitelka, hmatla dlouhými prsty po časopise, vzala si ho k sobě a šla si stoupnout za katedru, aby na ni všichni ve třídě dost dobře viděli a měli na paměti, že je hodina a ne volná zábava. Miyu si povzddechla, dneska ji vážně „šťěstí“ nemine...

Po hodině se dívky vydaly chodbou a rozebíraly novinky ze světa hudby.

„Přece se nesmí rozpadnout!“ vrtěla hlavou Miyu, až jí dlouhé vlasy barvy čokolády poskakovaly, „Jejich hudba je něco výjimečného, co nesmí zaniknout!“

„Viš Miyu, možná bys to neměla tak prožívat, je to jen hudba a těchto skupin jsou mraky...“ zkusila Keiko opatrně nesouhlasit s počínáním kamarádky.

„Nedokážeš u nich vnímat ten rytmus jako já, proto ti přijdou tak obyčejní - ovšem pravda je, že jsou naprosto neobyčejní - Nobu svým hlasem dokáže zářky, dokáže v tobě vzbudit city! A ta hudba... třeba Rjo-“ „Jo tak...“ rozesmála se plavovlasá Sayu, „nejde tu ani tak o hudbu jako o toho kytaristu!“ Touto větou rozproudila tak trochu jiné téma hovoru, jaký by si Miyu představovala. Cítila, jak se jí hrne krev do obličeje pouze při pomýšlení na Rjo-toho podle ní nejúžasnějšího kytaristu světa. Najednou se otočila a zanechala své spolužačky za sebou. Mířila po chodbě zpátky přímo k učebně, ve které právě měla začít hodina. Holky jsou slepice... nic neví a ty jejich předsudky jsou... sice pravda, ale nemusí to tak rozebírat! Proběhlo hlavou Miyu a jak rychlým krokem šla a pohledem zarytým do země nevnímala okolí - narazila do nějakého nejspíš dalšího studenta a vypadly jí z rukou poznámky z hodiny japonských dějin. „Sakra!“ vykřikla Miyu a rozhlédla se po spoušti na zemi.

„Nemůžeš dávat pozor?“ zabručel chlapecký hlas nepříjemně. Dívka zvedla pohled od papírů a oči zaryla do tváře mladíka před ní, aby mu dala najevo, že se jí neměl plést do cesty on a že by jí měl pomoci posbírat poznámky - ovšem místo křiku ze sebe nevydala ani hlásku.

Neschopna slova zírala na něj - na toho, kdo ji málem porazil. „Ty jsi-?“

„Další fanyanka...“ odfrkne si mladík pohrd-

vě, jediným pohybem hlavy si odstraní patku z očí, otočí se na podpatku a odchází v doprovodu ředitele školy pryč.

Miyu jen dál stála na tom samém místě mezi papíry s poznámkami a hleděla na záda svého idola... Rjo byl u nich ve škole? Proč?

Konec 1. dílu.

Pokračování příště ve stylu komiksu.

Autor: Jana Slámová, IX. C

**Milí čtenáři, píšete verše
či prózu jen tak do šuplíku?
Rádi kreslíte?
Nemáte kde své práce
uveřejnit?
Nestyd'te se a přijďte!
GAG - BEN rád uveřejní
vaši vlastní tvorbu.**

Soutěž Soutěž Soutěž

1. Jak se jmenuje hlavní hrdinka příběhu?
2. Koho chce zaujmout?
3. Kdo je její nejlepší kamarádka?
4. Z jakého předmětu byla vyvolaná?
5. Co jí vypadlo z rukou, když vrazila do nového spolužáka?
6. Kdo byl asi onen nový spolužák?
7. Co se dozvěděla z Hudebního časopisu?

Podaří-li se vám odpovědět správně na všechny otázky, vhodíte-li je do konce listopadu do naší schránky (schránka časopisu GAG-BEN vedle hlavního vchodu do školy), budou vaše odpovědi slosovány a výherce obdrží zajímavou cenu!

